Cutezătorii

REVISTĂ EDITATĂ DE CONSILIUL NAȚIONAL AL ORGANIZAȚIEI PIONIERILOR

11 (77)

JOI, 13 MARTIE 1969, ANUL III

Biblioteca Municipală
Tîrgu-Mureş

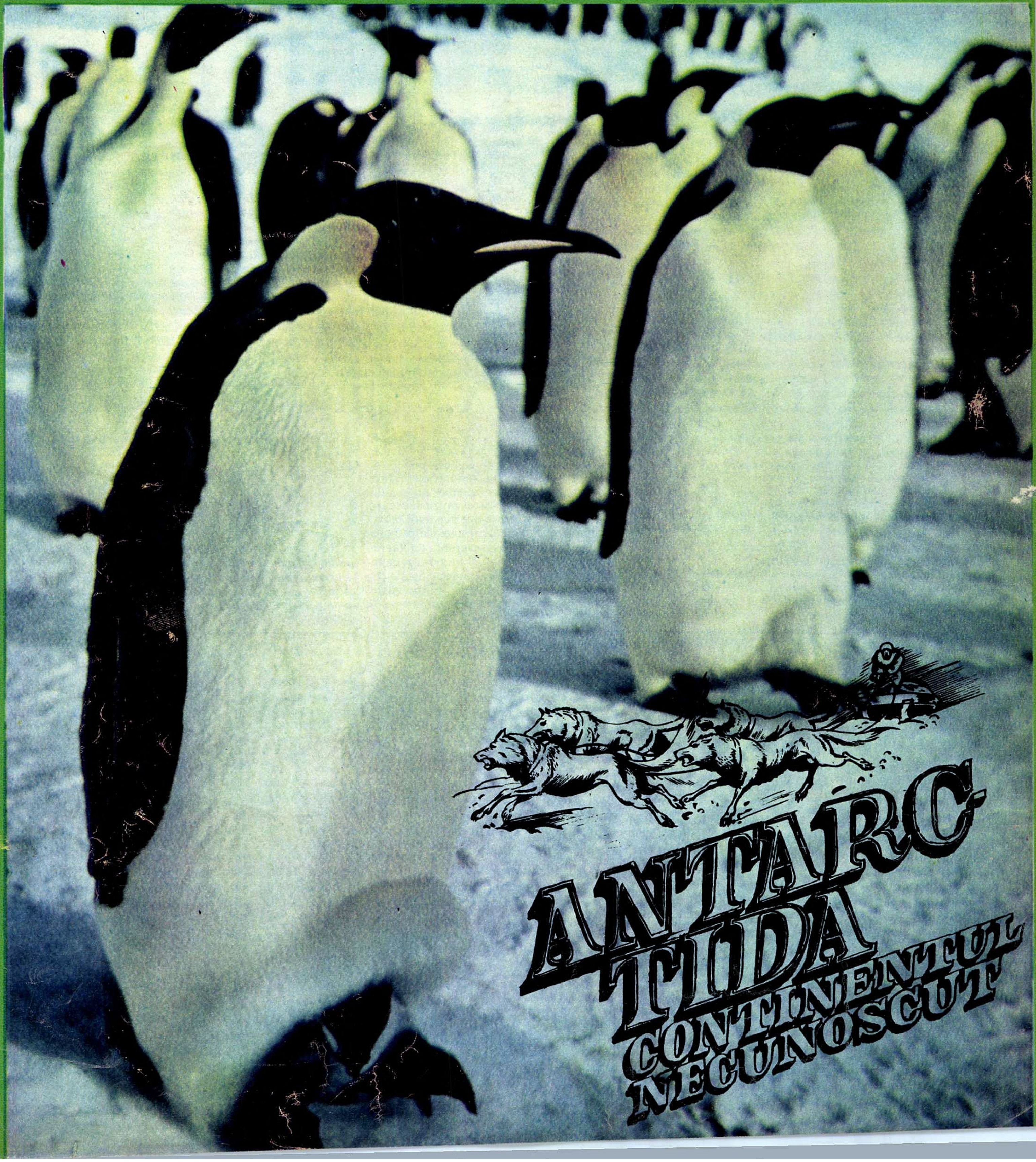

ANTARCTIDA CONTINENTUL NECUNOSCUT

CHIPURI NEMURITOARE

El a fost unul dintre cei mai activi militanţi pentru făurirea partidului social-democrat al muncitorilor din România, aducînd o mare contribuţie la organizarea luptelor muncitorilor şi la întemeierea primelor sindicate muncitoreşti din România.

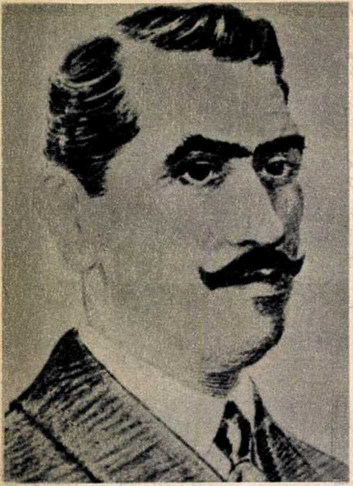

I. C. FRIMU

* * *

S-au împlinit recent 50 de ani de la moartea lui I.C.Frimu, militant de seamă în mişcarea muncitorească din România.

Născut la 4 octombrie 1871, într-un sat din judeţul Vaslui, intră după absolvirea şcolii primare la un atelier de tîmplărie. La Bucureşti, lucrător acum, devine un membru de prestigiu al mişcării muncitoreşti şi socialiste, datorită mai ales calităţilor sale de agitator şi orator.

* * *

Bernat Andrei s-a născut la Sîn Paul, jud. Tîrnava, la 15 septembrie 1908. După ce termină două clase de liceu, neavînd posibilitatea să-şi continue studiile, intră la un atelier de tîmplărie. Se remarcă repede în rîndurile ucenicilor, insuflîndu-le ca tînăr utecist (ulterior avea să fie ales secretar al C.C. al U.T.C.) spiritul de luptă revoluţionară, tipăreşte împreună cu alţi luptători, în condiţii grele de ilegalitate, manifeste antirăzboinice. Din această perioadă rămîne şi acest episod de mare curaj: într-o zi, fiind escortat cu un teanc de manifeste subsuoară, s-a făcut că se împiedică de o piatră, căzînd în stradă; prilej să «scape» din mînă foile care, duse de vînt sub ochii poliţiştilor, ajungeau în mîinile trecătorilor (muncitori, ucenici, soldaţi), tocmai cum voia tînărul luptător comunist.

BERNAT ANDREI

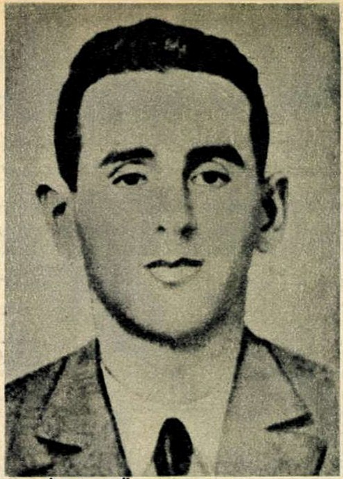

LAZĂR GRÜNBERG

* * *

Nu împlinise încă 16 ani băiatul înalt, cu faţa smeadă şi ochi scînteietori cînd se strecura pe străzi întortocheate ascunzînd sub haine «fluturaşi» pe care era scris cuvîntul partidului, trecînd din mînă în mînă mesaje de luptă împotriva asupritorilor, pentru o viaţă mai bună.

Trimis de partid, tînărul lăcătuş comunist Lazăr Grünberg a organizat o temeinică reţea de difuzare a materialelor de partid printre tineri, în schelele petroliere din Valea Prahovei, la Moreni şi Petriş, la Ţuicani şi Urleta.

Arestat în 1935, a fost condamnat la ani grei de temniţă fiind deţinut la Doftana, la Caransebeş, iar în anii războiului hitlerist în lagărul de la Vapniarca, unde şi-a regăsit un bun şi apropiat prieten, pe Bernat Andrei cu care fusese întemniţat la Doftana. A căzut sub focul gloanţelor fasciste, în aceeaşi seară de martie a anului 1944, alături de vechiul său tovarăş de luptă.

Scrisoarea săptămînii

MAREA VÎNĂTOARE A „CERBULUI DE AUR"

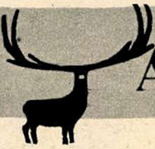

Acum, cînd revista noastră pleacă în tipar şi eu scriu aceste rînduri, dragă cutezătorule, la Braşov, în frumosul oraş de la poalele Tîmpei, care pentru o perioadă de şase zile a devenit capitala cîntecului european, se desfăşoară pasionanta vînătoare muzicală a «Cerbului de aur». Vînătorii, tineri interpreţi şi interprete, reprezentanţi a 25 de societăţi de radioteleviziune de pe continent, şi-au pregătit bine arcurile lor lirice, au făcut exerciţii îndelungi de lansare a săgeţilor sonore, pentru ca lovitura să fie sigură şi cît mai neaşteptată. Într-adevăr, cine ne-ar putea spune nouă, acum chiar, după ce vînătoarea a început, care va fi cel ce va face să vibreze cel mai mult, prin melodie şi interpretare, inimile noastre calde şi, mai ales, inimile de gheaţă ale membrilor juriului, pentru a putea săgeta astfel mult doritul, mult valorosul trofeu, ce şi-a căpătat un meritat prestigiu în universul multicolor al muzicii uşoare. Desigur, va cîştiga ţintaşul care are mai mult talent, cel care a muncit mai mult pentru a şlefui acest talent, prin studiu serios, perseverent, dublat de acea receptivitate la tot ce e nou şi frumos, caracteristică unui creator. Ne-ar place enorm, fireşte, ca în final, Marele vînător al Cerbului de aur să fie ales dintre cele trei concurente ce reprezintă muzica uşoară din ţara noastră. Pînă atunci, tuturor neobişnuiţilor vînători angajaţi în marea competiţie, noi le trimitem spre încurajare săgeata de aur a cutezanţei noastre, a speranţei noastre, a admiraţiei noastre.

Petre Ghelmez

P.S. Cînd rîndurile acestea vor vedea lumina tiparului, desigur, rezultatul concursului va fi cunoscut. Noi vom avea bucuria însă să revenim în numărul următor al revistei cu două pagini de relatări despre marea întrecere, realizate de trimisul nostru special la Braşov.

Lansat în spaţiu ca încă o treaptă spre Lună, «Apollo-9» a realizat repetiţia generală a unei bune părţi din ceea ce va fi prima aselenizare. Eforturile cosmonauţilor James McDivitt, David Scott, Russell Schweickart *au rezolvat numeroase ecuaţii ale ofensivei către satelitul natural al Pămîntului. Cea mai de seamă, încercarea în spaţiu a modulului lunar, care a simulat o aselenizare lină a fost proba-cheie a acestui moment, urmărit cu încordare de întreaga noastră planetă.*

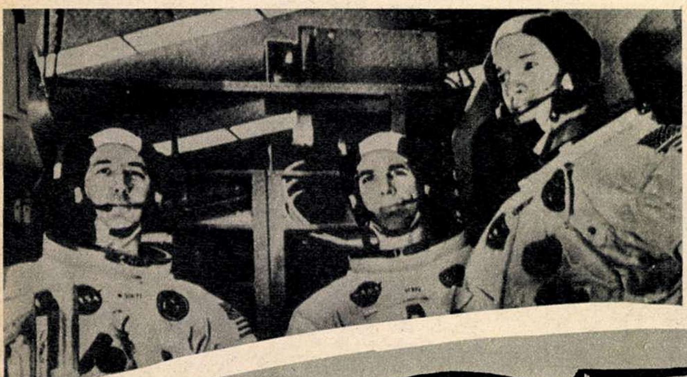

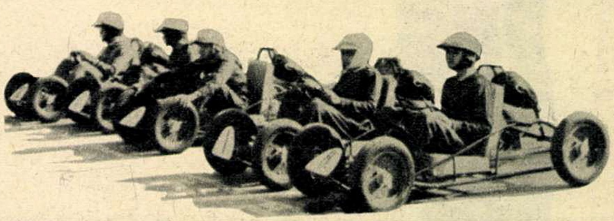

La Casa pionierilor din Constanţa, carturile s-au aliniat la linia de start.

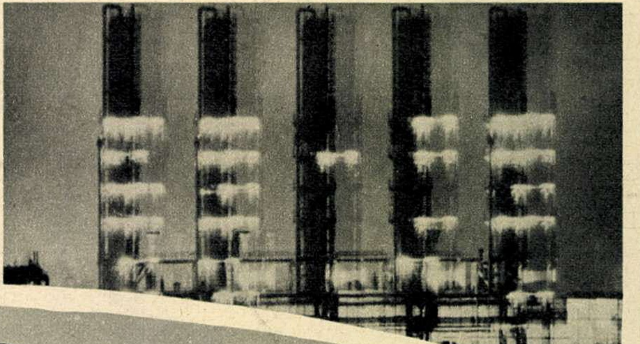

Coloane ale fabricii de acid azotic de la Combinatul chimic Craiova.

ECRAN CUTEZĂTORII

ATENȚIUNE! ATENȚIUNE!

PENTRU TOȚI CITITORII NOȘTRI:
O NOUĂ ETAPĂ A CONCURSULUI

„ROZETELE CUTEZĂTORII"

De azi începe cea de a doua alertă a rozetelor!
Dedicată celei de a XX-a aniversări a Organizației pionierilor din Republica Socialistă România, «Ştafeta pionieriei» cheamă pe toți cititorii revistei «Cutezătorii» să participe intens la acțiunile pionierești, să ne scrie despre cele mai interesante, cele mai îndrăznețe, mai emoționante momente din viața de pionier.
«Ştafeta pionieriei» vă cheamă să răsfoiți file din jurnalul unității, să cercetați istoria ei.
Memoria detașamentului reține exemple de dragoste pentru învățătură, de interes pentru știință, tehnică, artă și literatură. Memoria detașamentului consemnează fapte deosebite, de cinste, modestie, curaj, prietenie. Memoria detașamentului păstrează faptele voastre, ale pionierilor și școlarilor, fapte care dovedesc dragoste și devotament nemărginit față de poporul și patria căreia aparținem, Republica Socialistă România, față de Partidul Comunist Român, exemple de mîndrie patriotică, pentru realizările obținute în construcția socialismului, de prietenie și frăție între copiii români și cei din rîndul naționalităților conlocuitoare.
Despre toate acestea așteptăm să ne scrieți. Cele mai semnificative fapte relatate vor apărea în paginile revistei la rubrica «Ştafeta pionieriei».
Punctele acumulate de participanți, la această alertă, vor fi totalizate în cadrul concursului anual cu premii, «Rozetele Cutezătorii».
Autorul celei mai interesante lucrări va primi trofeul transmisibil «Pana de aur» și un aparat de fotografiat.
Trimiteți corespondențele voastre, pe cît posibil, însoțite de fotografii, desene și alte materiale ilustrative, pînă la 1 iunie a.c. Nu uitați, specificați pe plic: pentru «Ştafeta pionieriei».

SUCCES TUTUROR!
Cîștigătorii Alertei I a concursului de corespondență — «Cutezătorii printre noi».
«PANA DE AUR» *revine pionierilor* FRENȚ ANA SOFIA *și* BUBLEA GHEORGHE *de la Şcoala generală — Labașinț, comuna Şistarovăț, județul Arad. Ei vor participa alături de ceilalți doisprezece colegi, care au ajutat la stingerea incendiului, la o excursie prin județul Arad.*
Se mai acordă și două MENȚIUNI, *pentru calități literare, elevilor:*
CĂLINESCU MARIUS, *Şcoala generală nr. 175, București, o călătorie dus-întors cu avionul* TAROM *pe ruta București-Timișoara.*
ROSENTZWEIG SORIN, *Liceul nr. 1, Iași, o călătorie dus-întors cu avionul* TAROM, *pe ruta București-Iași.*

„Ştafeta pionieriei"!

„FARFURII ZBURĂTOARE" LA... SEBEȘ?

DA!

SPUN **Cutezătorii**

...deoarece cinci copii din Sebeș
– Dăneț Ioan, Roxa Dumitru,
Oprean Gheorghe,
Tripșa Ionel,
Epure Florin — s-au hotărît
să facă
la... ei acasă farfurii zburătoare!
De fapt,e foarte simplu:
se ia un motor electric,
două rame rotunde,
un ax,
brațe și pale.
Prin învîrtirea palelor rezultă
forța portantă capabilă
să ridice întreaga construcție
de la pămînt. Mai este nevoie
de un fir legat la o sursă
de curent electric
și o masă de comandă
de la care farfuria zburătoare
este electrotelecomandată.
Toată această muncă poartă
numele construcției
celor cinci copii din Sebeș:
farfurii zburătoare
electrotelecomandate,
cu care ei se vor prezenta
la concursul Minitehnicus.

CRONICĂ PIONIEREASCĂ

1.
UN OM DE ZĂPADĂ CAM SOMNOROS
2.
CLASA ÎN CARE NU RÎDE NIMENI
3.
MEDITAȚIE SPRE VIITOR

**Reportaj
și fotografii
de COSTACHE ANTON**

Era soare, era cald, cerul se limpezise, devenise albastru și diafan, iar zăpada strălucitoare te îmbia să-ți pui schiurile să o pornești cu sania spre derdeluș, să-ți faci provizii de ghiulele ca să poți să te avînți apoi în cea mai aprigă dintre bătălii. Totuși, nici la Predeal, nici la Bușteni, nici la Poiana Țapului n-am văzut schiuri, n-am văzut sănii, n-am auzit larmă pe meterezile cetăților albe.

În Poiana Țapului m-am oprit mirat și ușor descumpănit. Zărisem un om de zăpadă. Era înalt, uscățiv și cam somnoros. M-am aplecat și i-am ridicat de jos pipa. Omul de zăpadă a deschis ochii, a mormăit un mulțumesc destul de firav și-aproape în aceeași clipă a adormit iar. L-am privit cu atenție. Avea un nas lung și ascuțit de Țăndărică, un chip cam supt și palid și-o gură imensă dintr-o coajă de portocală. Am vrut să plec, dar Omul de zăpadă simțind, ori ghicindu-mi intenția, a deschis ochii și m-a rugat să mai rămîn. Am rîs:

— De ce să mai rămîn? Să văd cum dormi?

— Nu dorm! Așa m-am obișnuit. Să țin ochii închiși. E odihnitor... Și-apoi suport mai ușor indiferența copiilor. Nu pot să-i văd trecînd fără să-mi adreseze un cuvînt, fără să-mi arunce o privire.

— Sînt atît de răi?

Omul de zăpadă a zîmbit.

— Nu sînt răi... Sînt copii. Eu îi înțeleg. Iarna a fost lungă, mult prea lungă și ei s-au plictisit de schiuri, de sănii, de bătăliile cu bulgări... Visează la altceva...

— La ce?

— La multe... Uite, nu mai departe ieri. A venit un băiat, și-a așezat șevaletul puțin mai încolo, a deschis cutia cu vopsele și-aproape toată dimineața a pictat. Eram bucuros. Credeam că mă pictează pe mine.

— Și nu te-a pictat?

— Nu. La prînz a venit un alt băiat și l-a întrebat de departe. «Ce faci, Victore? Ce-ai pictat?» S-a apropiat și după ce i-a privit planșa, s-a dat un pas înapoi. «Ce-ai mîzgălit tu aici?» Victor a înălțat din umeri. «Niște cocori». «Cocori? Și de ce cocori? Unde vezi tu cocori?» Victor nici nu l-a privit. I-a spus: «Nu-i văd. Îi aștept. În curînd or să vină!»

Acum un ceas doi băieți au intrat colo, peste drum, la papetărie. Ce crezi că și-au cumpărat? Sfoară, pelicanol, hîrtie colorată. Vor să construiască un zmeu...

Omul de zăpadă a închis iar ochii și eu m-am îndepărtat repede, în vîrful picioarelor. Am vrut să intru la papetărie, dar de undeva, din deal, răzbătea larmă de glasuri. «Un derdeluș», mi-am zis și-am pornit-o într-acolo. Cînd am ajuns sus, mi-am dat seama că mă înșelasem. Nu era nici un derdeluș. Larma se înălța din curtea școlii. Era recreație. Adică fusese, pentru că în clipa în care treceam pragul porții, se suna de intrare. Larma s-a întrerupt și cît ai bate din palme toți elevii au intrat la ore. În capătul unuia dintre culoare l-am întîlnit totuși pe Murzea Adrian, dintr-a 7-a.

— N-ai intrat în clasă? l-am întrebat.

Adrian avea în privire aproape aceeași somnolență pe care o avea și Omul de zăpadă. A răspuns evaziv:

— N-am ore.

— Atunci ce faci la școală?

Nu m-a privit. Se gîndea probabil dacă avea vreun rost să-mi răspundă. O clipă am avut chiar impresia că se pregătește să-mi întoarcă spatele. Dar nu mi l-a

CÎND SÎNT AȘTEPTAȚI COCORII

întors. Avea un frate în clasa a 3-a și venise pe la el să-l ajute.

— I-ai scris temele în recreatie?

Adrian a zîmbit superior. Nu era vorba de asta. Fratele său își scria singur temele, învăța destul de bine, dar era cam timid. Ca să-i dea curaj trecea din cînd în cînd pe la școală. Știindu-l prin apropiere, Gabriel (așa îl chema pe cel mic) era mai îndrăzneț, dădea răspunsuri bune.

— Și vii în fiecare zi?

Adrian a zîmbit iar. Fratele său așa știa, că vine în fiecare zi. Dar el nu venea decît o dată sau de două ori pe săptămînă. În rest își vedea de-ale lui.

— Înveți bine?

— Așa și așa...

— Adică?

Lui Adrian îi venea greu să vorbească despre el. Am aflat că acel «așa și așa» erau note de 8, 9 și 10. Am aflat însă greu. Mult mai ușor i-a venit să vorbească despre Ivașcu Gabriela — care era cea mai bună elevă din clasă, «și la învățătură și așa ca colegă», mult mai ușor a vorbit despre întreaga clasă care era fruntașă pe școală.

— Pe trimestrul I nu avem decît un corigent. Toți profesorii ne laudă că sîntem cuminți.

— Cum să înțeleg această cumințenie?

— Nu ne batem, sîntem atenți în ore, nu rîdem.

— Nu rîde nimeni? Înseamnă că sînteți o clasă tristă.

Adrian m-a privit drept. Voia să știe dacă glumesc. A spus apoi îngîndurat și nemulțumit de întorsătura discuției:

— Rîdem cînd este cazul.

Antonescu Viorel, din clasa a 8-a A, este pasionat de fizică, de matematică, de muzică, de sport, de desen, de literatură. Astea sînt numai pasiunile declarate. Din felul cum și-a înălțat o sprînceană, mi-am dat seama că mai are și alte pasiuni, dar ca să nu fie luat drept un lăudăros, deocamdată era mai bine să tacă. L-am cunoscut într-o oră de consultație la muzică. Mai erau aici Gătej Florentina și Boltașu Valentin, amîndoi din clasa a 8-a B. Valentin obținuse premiul I pe județul Prahova ca solist de muzică populară în cadrul festivalului cultural-artistic al pionierilor și școlarilor și era pregătit să ia parte la faza republicană — care se va desfășura în zilele de 12—13 aprilie la București. Valentin și Florentina veneau la orele de consultație, dar în mod cu totul paradoxal, nu muzica era pasiunea lor. Adică nu era pasiunea nr. 1. Orele de consultație la muzică erau doar rampa de lansare spre unul dintre cele mai frumoase vise. Amîndoi voiau să urmeze liceul pedagogic, să ajungă dascăli. Acesta era visul lui Valentin și al Florentinei. De ce veneau la aceste ore de consultație? Pentru că amîndoi știau că pentru examenul de admitere la un liceu pedagogic trebuiau să cunoască teoretic și practic mai multă muzică.

L-am întrebat pe Antonescu Viorel dacă se gîndea să se înscrie și el la un liceu pedagogic. Viorel a zîmbit amuzat.

— Nu. El venea așa, de plăcere, din pasiune pentru muzică

De la ora de consultație la muzica, am trecut într-o sală unde elevii claselor a 8-a aveau oră de meditație la matematică. Mi-a atras atenția o observație cu totul remarcabilă a elevei Dumitriu Gabriela, care a scos problema dintr-un punct aproape mort. Am vrut să știu ce note avea la matematică. Răspunsul Gabrielei a fost destul de laconic:

— 9 și 10.

Am întrebat-o:

— La aceste ore de meditație vin cei mai buni elevi?

— Nu.

— Atunci cei mai slabi?

Gabriela își ținea ochii plecați peste caietul de notițe.

— Nici cei mai buni, nici cei mai slabi. Vin cei care se gîndesc la viitor...

M-am uitat peste bănci. Erau ocupate toate. Undeva, în rîndul dinspre ferestre l-am văzut și pe elevul Antonescu Viorel... Cînd m-am apropiat de el, mi-a șoptit:

— Știți, de fapt pe mine mă pasionează electronica. Am construit pînă acum trei aparate de radio. Două din ele mai simple. Al treilea mi-a pus probleme complicate. Dar mi-a reușit.

SĂ SALVĂM GUVIDUL

de **MAIA BELCIU**

Ilustrații de **MAGDA BÎRSAN**

Nu s-ar spune că un guvid e cineva foarte arătos. Este posac și negru, cu o oarecare intenție de culoare în părți, trezit parcă mereu cu un ceas prea devreme dintr-un nod de alge. Cocoșat, cu gura pînă la urechi, guvidul are expresia disperată a celui veșnic în pericol să se înece. Probabil că n-a fost întotdeauna pește. Că era o vietate senină care se sorea pe o lespede spălată de ape verzi, cînd niște dorade jucăușe, nevrînd să-i facă rău, l-au împins — pedagogic— cu aripioarele în gulerul de spumă stătută dintre pietre, ca pe un copil timid care nu știe să înoate (astfel că rămîne de-a pururi speriat de apă). Și guvidul, strîns cu marea, a învățat să înoate. Memoria fixată într-un punct din micul lui creier plin cu fosfor îl invada cu o mică certitudine: «ce bine era pe lespedea însorită!»

Dacă, însă, aceleași dorade jucăușe l-ar împinge din nou cu aripioarele pe plaje, guvidul s-ar apuca să se zbată și să se vaite, cu gura lui largă și urîtă: «ce bine se putea respira în marea învîltorată!»

Pentru că se pare că guvizii nicăieri nu respiră bine și dau vina pe mediul ambiant. Cînd Bebe și Sandu (prietenii mei de la mare, pentru cei care nu-i cunosc: Bebe nouă ani și Sandu unsprezece ani) începură să descopere vacanța cu propriile lor mijloace, enunțară unele adevăruri absolute:

1) cățelul Noe (zis astfel pentru că din cînd în cînd nimerea, în elanurile sale săltărețe, drept în butoiul cu apă din cotlonul cu dușul și făcea prăpăd împrejur, el însuși putînd fi salvat cu greu numai datorită unei joarde de măslin) mănîncă nu numai oase și mămăligă, ci și bomboane, chiar cu vădită plăcere, cu predilecție pe cele de la cofetăria Union, de doi lei suta.

2) broasca țestoasă Tanți se mișcă greu, pentru că, suspicioasă, avară și grijulie, își poartă «casa cu sine».

3) șopîrla Șoșo — de care nu e cazul să te temi, oricît ai mîngîia-o și ai încredința-o de toată simpatia pe care i-o porți, cum îi întorci spatele, cum alunecă și se fofilează printre mușcate, pe sub garduri și... mai prinde-o!

4) puiul de găină nu seamănă cu puiul de mîță etc. etc.

Într-o dimineață, butoiul de sub burlan le trezi băieților un mare interes. Pe fundul lui stăruia o masă umedă, neagră, strălucitoare, cu miros de mare neprimenită.

— Ce sînt ăștia? întrebă Bebe vîrîndu-și capul rotund și tuns arici pînă unde simți că se îneacă și, strîmbîndu-se repetă întrebarea:

— Ce sînt ăștia?

— Guvizi.

Pescarul n-avea timp de vorbă.

— Un fel de broaște?

— Guvizi.

— Adică un fel de raci?

— Gu-vizi! Pescarul nu era în toane bune.

— Guvizi! întări și Sandu, adică «ce mai întrebi?» cu aerele pe care și le dau copiii mai răsăriți față de cei mai mici, ca să le intre-n voie oamenilor mari. Deodată, de sub nori, se rupse o rază de soare care-și dădu drumul drept în fundul butoiului. În cădere, se înfipse cam tare în spatele unui guvid, că acesta se desprinse din masa inertă, țîșnind pînă-n gura butoiului și a lui Bebe, care tot mai avea întrebări de pus:

— Dacă sare, el este viu?

...Și guvidul se lăsă prins, sărmanul, în entuziasmul băiatului.

— Las' că moare el! mîrîi pescarul căruia nu-i plăceau băieții entuziaști.

— Dar eu nu vreau să moară! Hai să-l salvăm! Să salvăm guvidul!

Bebe se pătrunse de salvarea unui suflet de pește și începu să se agite, să alerge, să se frîngă, nici el nu știa de ce — după ce, dar «trebuia încercat și imposibilul». Peștișorul urît, mic, cu gura largă, trăgea zorit ultimele înghițituri de aer în contul amintirii de pămîntean.

Se zbătu să lunece din mîinile băiatului care, deși atent «să nu-l doară», spre binele lui, îl apucă o dată cu nădejde, încît, dacă peștele n-ar fi fost «mut ca un pește», ar fi icnit din greu — și începu să-i facă respirație artificială, trăgîndu-l de aripioare în toate părțile, îl apăsă pe burtă și îl întoarse cu capu-n jos, «să-i scoată apa».

Peștele privea fix, inexpresiv și se lăsă salvat, oarecum resemnat, ca la dentist cînd toată groaza scapă din gura condamnată și se concentrează, tragic, în privire.

Bebe interesîndu-se pe la toate ușile, pe după toate perdelele de tifon află diferite păreri în legătură cu salvarea peștilor care și-au pierdut respirația și în cele din urmă adoptă părerea pescarului.

— Peștele trăiește în apă.

Necăjit că nu-i dăduse lui prin minte se repezi la fîntînă să umple o găletică, pe urmă i se păru prea mică și se chinui să verse pe jumătate o găleată prea mare. În timpul acesta peștele abia mai tresărea. Pescarul zise:

— Peștele trăiește în apă de mare.

Băiatul era nefericit pentru că la asta s-ar fi putut gîndi și singur, deci alergă întîi cu găletica, apoi cu găleata la mare, mai ales cînd Sandu, spuse, convins, ca la lecția de ihtiologie suplinită de profesoara de română, dirigintă a clasei, pe deasupra:

— Dacă nu-i schimbi apa, el moare.

Bebe se aplecă fuga să privească guvidul — care se arcui pentru ultima oară — îl mai întoarse o dată pe față și pe spate de parcă l-ar fi dat prin făină, și, cu plînsul pe la rădăcina nasului și pe sub urechi, spuse asistenței, înciudat și profesional:

— Eu am făcut tot ce am putut.

Gata să se spele pe mîini, mai riscă o întrebare.

— Nu cumva o fi rănit, săracul?

— I s-o fi agățat un cîrlig în gură — se mai îmblînzi pescarul.

— Oh! Să-l bandajăm!

Deși peștișorul aluneca în sus și-n jos, copiii îl bandajară zdravăn — după ce-l împroșcară cu un jet de spirt medicinal. Pe urmă îl lăsară în găleată și alergară pe țărmul mării, la plajă...

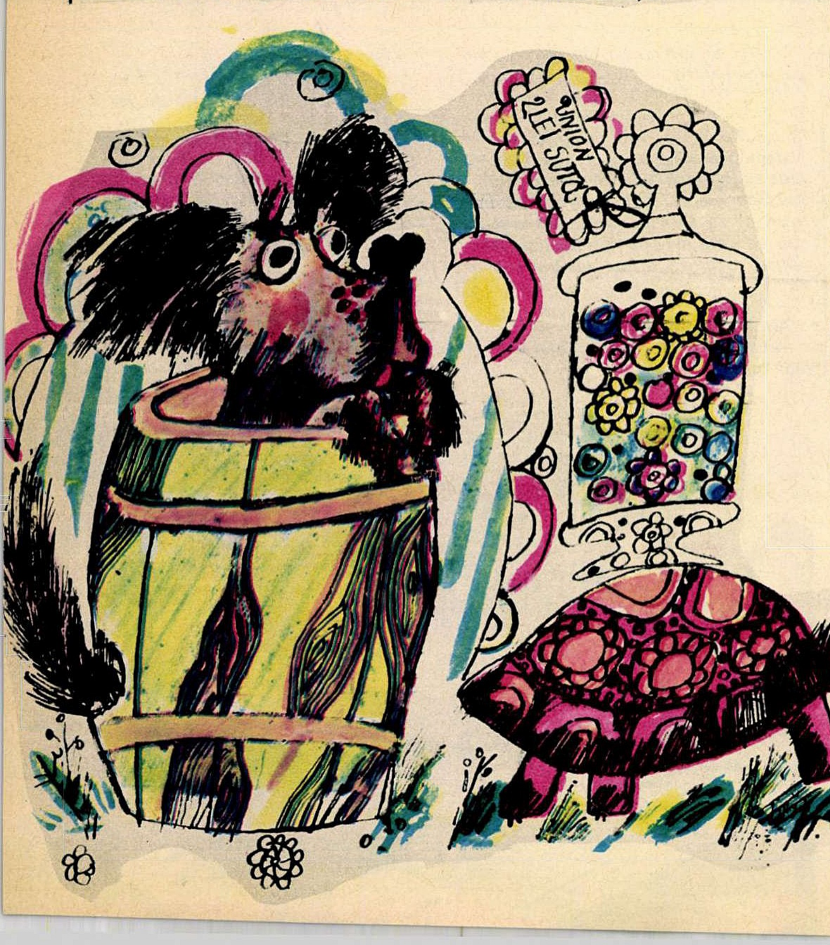

VĂZUT CU OCHII MARI, AI COPILĂRIEI,

UN SAT ȘI CÎTEVA AMINTIRI DESPRE EL

de A.I. ZĂINESCU

Un foșnet adînc de pădure încremenită în trunchiuri îmi vine pe jos, dinspre podgorii. Un foșnet adînc de zăpadă, un murmur în alb al izvoarelor, pe dedesubt, pe sub ghețuri, în revărsări de cascadă, dinspre păduri. Satul meu e acolo, e copilăria mea gălăgioasă acolo, sînt părinții mei, stîlpii casei înalți tremură poate la auzul din piatră al codrilor, al viței de vie pe dealuri, ca într-un uriaș tablou alb, cu nuanțe de alb nesfîrșite. Și îmi aduc aminte de drumuri, de case, de oameni. Văd sănii aievea, o mulțime de sănii pe deal, ca în «Iarna pe uliță» a lui Coșbuc. Dincolo de case, fumul lipit de cer, al hornurilor caselor, cade ca o uriașă cortină pe văi. Nu mai departe decît cu două decenii în urmă, mă revăd cu cravată la gît, pionier, rostind versuri, cu voce tare, despre lucrurile toate cîte au să fie, despre satul așa cum va arăta el, la timpul viitor pe atunci, prezent astăzi, concret. Recitam versuri, pe o scenă a școlii, mutată ori de cîte ori era nevoie în sala căminului cultural, o clădire modestă pe-atunci, cu acoperișul jos, dar care tresărea la auzul viselor noastre spuse cu voce tare, așa cum deprindeam a citi și socoti din cărți, jucam în scurte piese de teatru întîmplări aievea, din viitor. Și era cum nu se poate mai frumos, mai omenesc cu putință, mai înalt! Ceea ce noi toți învățam și spuneam părinților noștri ni se părea un basm, o poveste, o oglindă imensă în față, ne măsuram creșterea în ea, măsuram creșterea însăși a satului, Șarînga, așezare domoală la poale de deal și pădure, între largi arii de viță de vie și pomi. Țin minte o întîmplare. La căminul cultural a fost adus un aparat de radio. Ne-am rotit toți copiii pe lîngă el, țîșnind pe lîngă bătrînii mirați și ei, căutînd a vedea cine cîntă în cutiuța aceea magică, cine ne vorbește de-acolo, am stat așa lîngă aparatul acela pînă noaptea tîrziu, sub lună, uitînd că ne mai era somn și foame, afară, nu ne clinteam. Pînă cînd ni s-a spus cald «noapte bună!», am auzit pentru prima oară, în acest sat, atunci, urarea de om «noapte bună» și cred că fiecare și-a spus după aceea în șoaptă, frumos, unul altuia, la fel: vă dorim noapte bună.

La scurt timp după aceasta în sat, pe peretele mare, de piatră, al școlii, a rulat un film, primul film care poposea în podgorii, adus cu o mașină de la Buzău și însoțit de trei tineri operatori. Era afară, seara. Am stat, fiecare pe unde am apucat, pe cîte-un scaun, o piatră, pe iarbă cei mai mulți, jos. După ce s-a terminat filmul nimeni nu s-a ridicat, n-a vrut să plece nimeni acasă, și operatorii au mai pus o dată filmul, l-am mai văzut o dată, și tot l-am mai fi văzut dacă ei nu s-ar fi grăbit. De ce spun toate acestea? Fiindcă ele sînt părți ale copilăriei noastre, a generației care eram pe atunci în pantaloni scurți și cu cravată de pionier la gît, fiindcă ele sînt cele dintîi orizonturi ce ni s-au deschis atunci, prin ele aveam să vedem mai departe chipul de azi al satului, aveam să fim martori la înflorirea și dezvoltarea lui. La cercul restrîns care era și se numea «micii prieteni ai naturii», într-o zi, profesorul de fizică ne-a vorbit despre televizor. Ni s-a părut că auzim de asemenea un basm, că trăim în vecinătatea frumoasă a unor basme, a unui vis. Și totuși!...

Totuși, «înțelepciunea copilului e jocul», spune undeva, un mare poet, Blaga. Trăite ca adevărate jocuri, cu amîndoi ochii, cu întreg sufletul și fruntea de-atunci, întrebătoare, întîmplările acelea vizau o realitate de fapt, nu prea îndepărtată, ne îngăduiau visul cu aripi, lucid, propria noastră devenire, de mai tîrziu. Și iată, fie și succintă, o imagine de azi: privit dinspre cîmpii, Șarînga seamănă cu un vast amfiteatru în trepte deschis către soare, pînă-n păduri, cu terase de piatră zidite înalt, peste care alunecă norii, înverzesc peste ele cîteva sute de hectare de viță de vie nobilă, pămîntul astfel întărit și redat rodului, circuit productiv continuu își măsoară în miresme de struguri și fructe bogăția, oamenii îl îngrijesc astfel și îl apără ca pe un tezaur; și ei, cooperatorii, au un plan vast, de excaladare a dealurilor, prin așezarea lor în terase, făcîndu-le meandre dulci, de luxuriantă vegetație vara, cumpănind struguri în aer, aidoma stelelor, coapte pe cer. O școală maiestuoasă, cu învățători și profesori tineri, invită de la bun început, simbolic, la meditație. Căci intri în sat, dinspre cîmpii, întîlnind o fîntînă, bei apă din ea, și alături, cum nu se poate mai firesc, o școală: bei apa cea vie a cărții aici, urci mai departe, în vecinătatea stîlpilor cu portative electrice-n aer, și întîlnești vechiul cămin cultural. (Vă amintiți? Aici, în sala acestuia, copiii de acum douăzeci de ani ne imaginam viitorul). Mai sus, într-un complex arhitectural specific, cu proaspătă, nouă biografie, faci cunoștință cu noul, încăpătorul cămin cultural, e alături și librăria, e alături și magazinul universal, construcție de asemenea recentă, urci pe un drum larg, pe un drum drept și de o parte și de alta sînt casele, casele noi ale podgorenilor, cu garduri de piatră, cu stîlpii de piatră, cu antene de televizor pe acoperișuri, urci pe un drum larg, pe un drum drept, pietruit și întîlnești încă o școală, întîlnești vița de vie, rîndurile ei lungi caligrafiate parcă, desenate încet de o harnică mînă a unui visător. Pe aeriene conducte, traversînd spectaculos văile și terasele, apa e adusă în sat din păduri, de la izvoarele ei răcoroase, în fața caselor de gospodari, oameni care au deprins și sensul adînc al frumosului, sădind pomi și trandafiri, tufe de liliac și iasomie la porți; la porțile copilăriei generației de acum, din Șarînga — așezare domoală la poale de deal și pădure...

POEȚI CONTEMPORANI

Mioara Cremene

COPILUL-RÎU

Cîteodată, păstrăvilor rezemați în rugină,
lunecoaselor mrene,
le țineam discursuri ca Demostene
(mă ascultau mișcînd mustăcioase antene).

Cîteodată, malurilor le atingeam mersul în ritmi
necunoscuți,
stîncile îmi puneau radicale probleme
(n-aveam la mine tabelele de logaritmi).

Cîteodată un rac morocănos amenința cu foarfecele|
voia să prindă aburii-n clești,
cîntecele spălătoreselor miroseau a ienuperi,
cerul își spăla și el boarfele cele
cerești,
copiii se scăldau și aduceau liniștii mele
ciudate-ntreruperi.
(Cum e cînd ești om, dacă nu te superi?)

Și așa — multă vreme după cum vedeți,
uitasem, fugind fără capăt și frîu
că am fost un școlar într-o clasă cu patru pereți,
dar am vrut să-nvăț singur ce este un rîu.

DOUĂ HĂRȚI CARE AU ZGUDUIT LUMEA

Uimitoarea istorie a redescoperirii continentului antarctic a început în 1929, cînd directorul Muzeului național din Istambul a identificat două fragmente dintr-o hartă foarte veche, considerată de mult pierdută. Autorul ei a fost binecunoscutul amiral și geograf turc Pirî Reis. Această hartă, care avea să stîrnească pasiunile savanților, a fost alcătuită în 1513, după cum relatează însuși geograful turc în a sa «Carte a mărilor», unde sînt adunate alte 215 hărți vechi. Cele două fragmente au devenit peste noapte de o valoare științifică inestimabilă, deoarece cuprindeau, desenată cu o precizie uimitoare, harta continentului sud-american și á țărmurilor continentului înghețat care *avea să fie descoperit abia după 300 de ani!*

18 ani mai tîrziu, Oronteus Finaeus, matematician și geograf francez, a dăruit posterității o hartă tot atît de celebră. Și de data aceasta conturul Antarctidei era precis desenat. Descoperirea acestor două hărți a stîrnit o mare vîlvă în lumea oamenilor de știință. Cum au putut fi alcătuite, cunoscut fiind nivelul scăzut al cartografiei în evul mediu?

PE URMELE MISTERULUI

Răspuns la această întrebare au căutat, pe lîngă mulți alții, căpitanul în retragere H. Mallery și profesorul H. Hapgood de la colegiul de stat din Keen (S.U.A.) Mai întîi, primul (care era arheolog amator) și apoi al doilea, independent unul de altul, au rămas frapați de exactitatea cu care au fost executate cele două hărți. Aceasta l-a determinat pe Hapgood să întreprindă un studiu foarte amănunțit asupra miraculoaselor hărți. Rezultatele au făcut senzație în cercurile oamenilor de știință. Și nu e de mirare: pe harta lui Pirî Reis era desenat continentul *înainte ca acesta să fi fost acoperit de ghețari!* Dar, mai surprinzător, dacă se poate, s-a dovedit faptul că erau menționate pe hartă lanțurile de munți, piscurile continentului, și toate acestea cu o exactitate uluitoare, corespunzînd întrutotul datelor obținute recent prin cartografierea Antarctidei cu ajutorul mijloacelor moderne. Cealaltă hartă nu era nici ea mai puțin exactă; configurația continentului corespundea și aici cu cea a hărților actuale elaborate de expedițiile științifice ale U.R.S.S., S.U.A., Angliei, Franței, Australiei, Argentinei, Noii Zeelande, Suediei, Norvegiei și Japoniei.

Dacă pentru întocmirea acestor hărți secolul al XX-lea a simțit nevoia unei colaborări internaționale, și dacă ea a necesitat mobilizarea unei adevărate armate de cercetători înzestrați cu cele mai moderne instrumente de investigație (elicoptere, calculatoare electronice, aparate radar etc.) exactitatea celor două hărți care rivalizează cu cele ale secolului atomic devine fenomenală. În mod legitim se naște întrebarea: Cum au fost întocmite?

HARTA HĂRȚILOR

O mică incursiune în istoria descoperirilor geografice pare necesară și edificatoare. În 1442, cînd Columb descoperea drumul spre Indiile sale, navigînd spre Apus, apăruse un atlas în care Europa era separată de Japonia prin ocean, iar acolo unde Columb și Vespucci au descoperit America se întindea doar marea. Cinci ani mai tîrziu, Vasco de Gama, ocolind Capul Bunei Speranțe, a descoperit un drum răsăritean spre India. Astfel a devenit cunoscută forma Africii, dar nici acest explorator nu bănuia existența Antarctidei. În 1520, cînd se descoperea «pămîntul necunoscut» al Braziliei, continentul sud-american începea să iasă la lumină... șapte ani după ce harta lui Pirî Reis îl înregistrase.

Lucrurile devin mai surprinzătoare dacă amintim existența unei hărți descoperite recent la o bibliotecă din Bonn și desenată în 1510. Ea conține configurația exactă a Americii din Canada pînă în Țara de foc, dar fără Antarctida.

Faptele acestea, ca și altele, atestă că pe vremea întocmirii hărții lui Pirî Reis, nimeni nu se încumeta să treacă dincolo de paralela 40°, spre Antarctida, care se întindea la 3 000 km spre sud. Țărmurile oceanului necunoscut, înconjurînd deșertul de gheață, așteptau marinarii secolului al XIX-lea. În acest context, cînd nici unul din contemporanii lor nu bănuiau existența Antarctidei, este și mai greu de presupus care sînt izvoarele de care s-au folosit cei doi geografi cînd au alcătuit uimitoarele lor hărți?

AH, ACEST EV MEDIU!

O ipoteză destul de îndrăzneață încearcă să explice originea acestor cunoștințe geografice transmise de an-

TEGRA
PARS BOREALIS

ENIGMELE CIVILIZAȚIEI TERESTRE

ANTA

CONTINENT

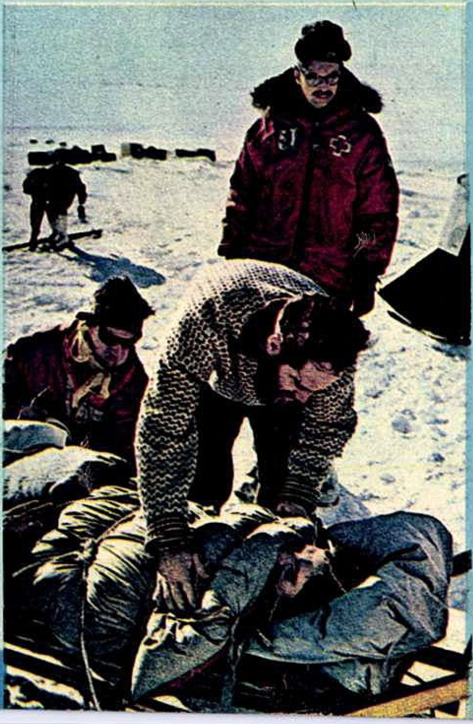

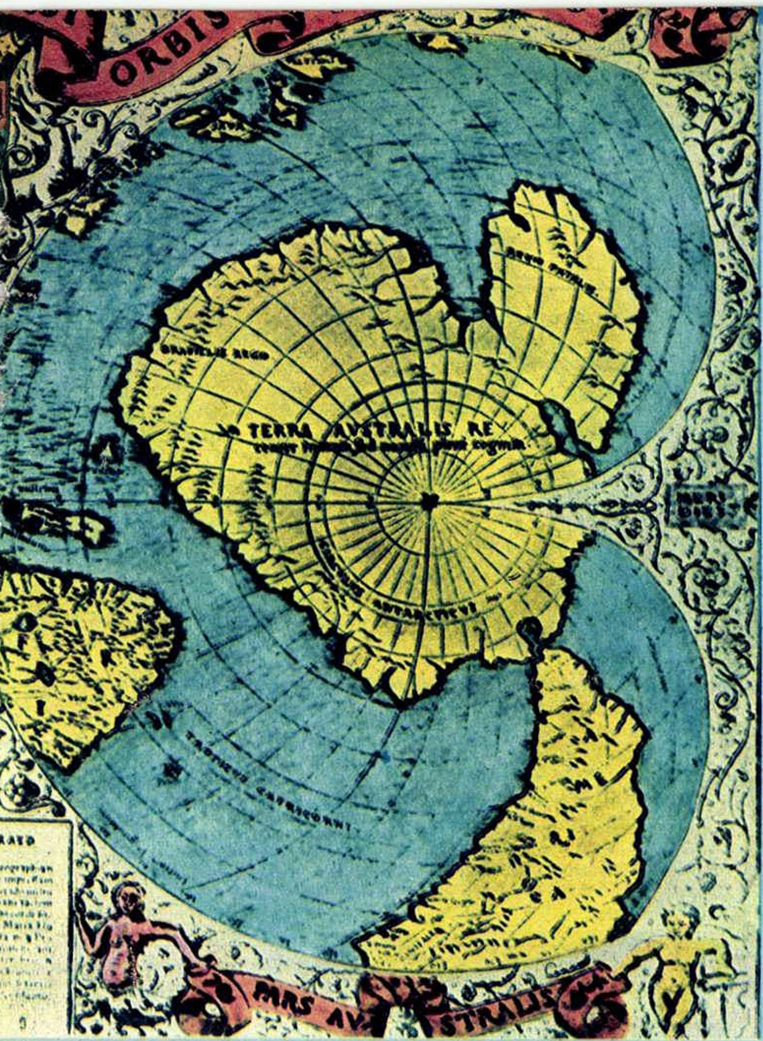

ARCTIDA
TUL NECUNOSCUT

În Antarctida contemporană, originalității peisajului omul adaugă eroismul înfruntării naturii și satisfacția unei fructuoase colaborări internaționale în cercetarea științifică.

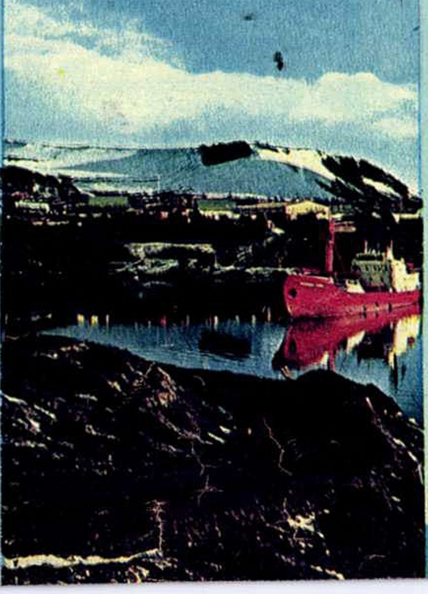

tichitate pînă în plin ev mediu. Care era nivelul cunoștințelor geografice în această perioadă? Deși evul mediu nu a constituit o totală «noapte neagră», cu cîtă greutate au putut să parvină pînă la Pirî Reis cunoștințele matematice, geografice, astronomice care înfloriseră în antichitatea greacă și latină. Istoria consemnează cunoștințele geografice ale egiptenilor, care cunoșteau circumferința globului și diametrul pămîntului. După unele date mai recente, fenicienii sînt considerați ca primii marinari care au navigat în jurul Africii și se pare că locuitorii antici ai Chinei ar fi ajuns pînă în Madagascar și chiar în Spania. Se presupune că nu Columb ar fi fost primul care a descins în America, el avîndu-i ca predecesori pe Vikingi, fenicieni sau chiar navigatori asiatici. Din aceste considerente este foarte probabil că la baza întocmirii hărților să fi stat cunoștințe geografice foarte vechi, păstrate din adîncă antichitate pînă în evul mediu. Dar aceasta este doar o ipoteză.

A.B.C.-UL CIFRULUI

E foarte posibil ca taina întocmirii hărții lui Pirî Reis să fie descifrată de nepoții sau strănepoții noștri. Dar nu e mai puțin adevărat că, încetul cu încetul tot mai multe necunoscute legate de ea sînt pe cale de a fi lămurite. O întîmplare petrecută în timpul celui de al doilea război mondial a avut menirea să clarifice conturul puțin deformat al hărții lui Pirî Reis. În vederea unor operații aeriene, se întocmea în Africa orientală o hartă care avea o proiecție echidistantă. O astfel de hartă se deosebește de cea obișnuită, contururile insulelor, de exemplu, devin alungite. Se spune că unul din specialiștii care participau la întocmirea acestei hărți, observînd conturul unei insule din oceanul Pacific, a murmurat emoționat: «Dar aceasta e Antarctida lui Pirî Reis». Momentul a echivalat cu începutul descifrării enigmei legată de forma neobișnuită a Antarctidei lui Pirî Reis. Ecoul acestei exclamații a rămas stins aproape 20 de ani, pînă cei doi specialiști de care am pomenit la început, studiind hărțile, au ajuns la aceeași concluzie. Așa-zisa «deformare» se explica prin faptul că autorul ei, Pirî Reis, a folosit diverse părți din hărți vechi, desenate cu proiecții și la scări diferite.

CINE EȘTI TU, ANTARCTIDA?

Harta lui Pirî Reis devine mereu mai misterioasă, deoarece s-a constatat că elementele desenate (rîuri, munți etc.) au fost înregistrate înainte să fi început perioada glaciară. Logica ne duce la concluzia că, înainte de a fi acoperită de gheață, Antarctida nu era un continent mort, ci fremăta de viață. Nu mai puțin convingătoare sînt însă în această privință faptele. În ultimii ani, sub crestele ghețarilor *au fost descoperite straturi de cărbune și copaci pietrificați*. Dacă acest continent avea o faună și o floră bogată, nu e greu de presupus că putea fi populat de locuitori al căror grad de civilizație le permitea întocmirea unor hărți foarte exacte a continentului lor.

Dar a început înghețul. S-a stabilit, cu ajutorul carbonului radioactiv, că începutul perioadei glaciare a polului se cifrează la 9—10 mii de ani, iar după unele ipoteze la mai mult. Existența unei civilizații necunoscute care a dispărut acum zece mii de ani nu e neverosimilă, deoarece sînt cunoscute civilizații cu o viață de 5—6 000 de ani, cum ar fi cea sumeriană. După unele presupuneri, pe planeta noastră au existat chiar orașe, cum ar fi Ciatal-Hainka (Turcia), cărora li se atribuie o vîrstă între 8—10 000 de ani.

Cum a dispărut această civilizație? Ipoteza ce presupune vizita unor locuitori de pe o planetă îndepărtată, cu o civilizație superioară, care din motive necunoscute s-au decis să distrugă civilizația «inferioară» de pe continent e o teorie simplă și relativ ușor de acceptat. Se avansează ideea că acum 10 000 de ani Luna era un corp ceresc independent, iar în momentul cînd a devenit satelit al Pămîntului a stîrnit două uriașe valuri vulcanice, înalte de cîteva sute de metri, care au acoperit continentul.

În istoria multimilenară a planetei noastre — afirmă alți savanți — Soarele se eclipsa periodic între nori cosmici de dimensiuni gigantice, care absorbeau energia radiantă; în acest timp, planetele, deci și Pămîntul, intrau într-o perioadă glaciară.

Nimic n-ar fi putut să împiedice, în condițiile unei clime temperate, apariția vieții, a civilizației în Antarctida.

Care era imaginea continentului extrem sudic al planetei înaintea cataclismului care l-a înmormîntat sub platoșa de gheață? Iată o problemă care, odată dezlegată, va întregi tabloul cunoștințelor noastre despre Antarctida.

N. MARIȘ

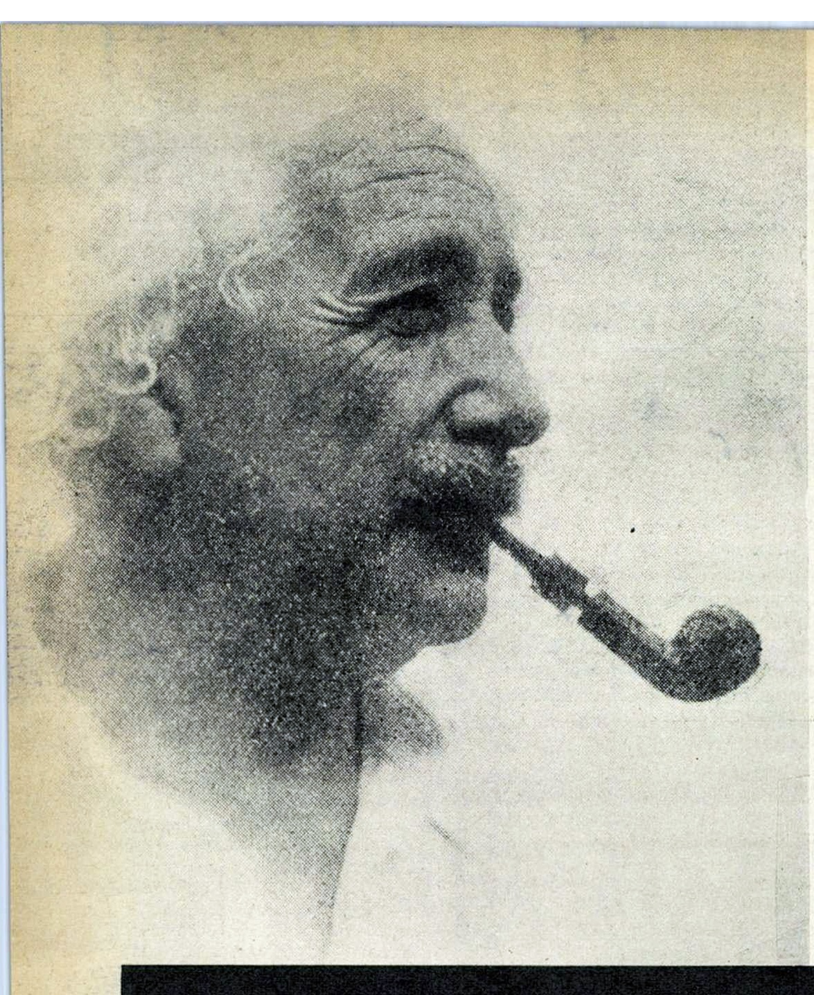

90 DE ANI DE LA NAȘTEREA LUI ALBERT EINSTEIN

LUCRURILE ADMIRABILE PE CARE ÎNVĂȚAȚI SĂ LE CUNOAȘTEȚI ÎN ȘCOLILE VOASTRE SÎNT OPERA A NUMEROASE GENERAȚII, CREATĂ ÎN TOATE ȚĂRILE LUMII CU PREȚUL UNOR MARI SUFERINȚE ȘI AL UNOR EFORTURI PLINE DE PASIUNE. TOATE ACESTEA SÎNT DEPUSE ÎN MÎINILE VOASTRE CA O MOȘTENIRE PE CARE S-O PRIMIȚI, S-O VENERAȚI, S-O DEZVOLTAȚI ȘI S-O TRANSMITEȚI ÎNTR-O ZI ÎN MOD FIDEL COPIILOR VOȘTRI.

ALBERT EINSTEIN

Printre marii cutezători ai tuturor timpurilor istoria cunoașterii
menționează la loc de cinste numele lui ALBERT EINSTEIN.
După cuvintele academicianului *Victor Vâlcovici*
teoria relativității,
opera capitală a lui Einstein, omul care,
«împreună cu Kopernic și Newton, a găsit legile fundamentale ale naturii,
a restructurat fizica,
transformînd-o într-o disciplină
cu mult mai cuprinzătoare».
O recentă și spectaculoasă confirmare a teoriei relativității ne-a oferit-o
primul zbor circumlunar al omului,
în cursul căruia cosmonauții s-au desprins
pentru prima oară
de timpul trăit pe Pămînt și, datorită vitezei zborului lor,
au revenit pe Terra *cu o secundă mai tineri* decît noi,
care-i așteptasem.
Aceasta întrucît, conform legii descoperite de marele savant
al cărui nume îl cinstim aci,
cînd viteza mai multor corpuri în mișcare diferă,
timpul se scurge și el în mod diferit.
Și anume,
viteza curgerii lui scade o dată cu creșterea vitezei corpului.
În cazul amintit, diferența dintre viteza rachetei
și a Pămîntului a dus la economisirea unei întregi secunde.
Cei ce visează la cucerirea stelelor știu că ea va fi posibilă
numai pe baza acestui paradox al timpului, descoperit
de Albert Einstein.

Titanii secolului XX

ÎNTÎLNIRI CU EINSTEIN

Era în 1923 și studiam la Göttingen. În drum spre țară, am hotărît să rămîn cîteva săptămîni la Berlin. La universitatea din acest oraș Albert Einstein ținea un curs asupra teoriei relativității generalizate.

Îmi amintesc faptul că, intrînd plin de emoție în amfiteatru, am fost uimit de numărul mic al audienților. Einstein își expunea ideile cu tot aparatul matematic necesar, ceea ce alungase pe cei interesați numai de savantul «la modă». În schimb, în mănunchiul de oameni aflați în sală puteau fi văzuți tineri din diferite colțuri ale lumii, veniți ca și mine să-l asculte pe marele învățat și dintre care mulți au devenit mai tîrziu savanți de prestigiu.

Intrarea lui Einstein în aulă ne-a impresionat. Nimic nu era obișnuit în înfățișarea lui, dar ea îți devenea pe dată familiară. Ani mulți m-am aflat prin natura lucrărilor mele în preajma operei marelui savant, și de fiecare dată această apropiere mi-a amintit-o pe cealaltă, iar în fața mea au luminat iarăși ochii lui scînteietori, figura mobilă și expresivă, degajarea și siguranța lui bazate pe convingerea adevărului.

Cunoașterea îndeaproape a ideilor lui Einstein a deschis căi noi activității mele de investigație științifică. Aș exemplifica amintind elaborarea unei lucrări pe care mi-a inspirat-o un studiu al lui Einstein și al unuia dintre colaboratorii săi.

Vastul avînt al științei aduce la fiecare pas noi dovezi ale valorii teoriei relativității și confirmă convingerea mea că, pe lîngă contribuția esențială pe care acest mare savant a adus-o la dezvoltarea fizicii contemporane, noua viziune despre spațiu și timp instaurată de el dă impuls și altor științe, printre care și geometriei.

Acad.
GH. VRÎNCEANU

Celebrul psiholog prof. JEAN PIAGET, directorul Institutului de psihologie din Geneva, relata recent într-un interviu:

«Cu prilejul primei mele intîlniri cu Albert Einstein, la un congres de filozofie a științei care a avut loc după primul război mondial, i-am prezentat preocupările mele privind nașterea și dezvoltarea inteligenței la copii. El s-a arătat interesat de cercetările mele, după cum îl interesa profund tot ce ține de sfera cunoașterii omenești. Totodată mi-a sugerat să-mi orientez cercetările către încercarea de a descoperi în gîndirea elevilor noțiunea de viteză independentă de durată.

La copii există o precoce intuiție a depășirii. De pildă, cînd un copil observă că un mobil venind din urmă îl depășește pe un altul, consideră că mobilul care a realizat depășirea merge mai repede. Experiențele au dovedit că la elevi această noțiune de viteză nu presupune o relație de spațiu sau timp, ci doar una de ordine (schimbarea ordinei celor două mobile).

I-am comunicat lui Einstein aceste observații și el m-a încurajat să perseverez în căutarea altor elemente fundamentale ale științelor contemporane a căror intuiție se formează de timpuriu la copii.

Pot afirma că într-o măsură importantă aceste idei și sugestii ale lui Einstein mi-au format convingerea, întărită ulterior de cercetările experimentale, că de la vîrsta primilor ani de școală copiii au capacitatea de a-și însuși noțiunile științifice moderne. Pornind de aci aș putea spune că teoria relativității elaborată de Einstein sugerează căi noi nu numai cunoașterii științifice și psihologiei inteligenței, ci și modernizării formelor de instruire și educație în general».

CLUB

Nu cred în mişcări frumoase, cu atît mai puţin în ceea ce se numeşte graţie.

În general se crede că numai fetele — spre deosebire de bărbaţi — ar fi născute pentru dans datorită graţiei lor. Ne-am convins că această părere e greşită, că nu graţia sau mai bine-zis feminitatea stau la baza dansului, nu ele îl definesc.

DANSUL - MOMENT DE FRUMUSEȚE

Materialul cu care lucrează un dansator, bărbat sau femeie, nu este mişcarea frumoasă, ci *mişcarea* pur şi simplu. O mişcare capătă adevărata ei frumuseţe atunci cînd crezi în ea. Mişcările nu pot fi frumoase decît atunci cînd sînt ale tale, cînd corpul le primeşte şi le trece prin el în modul cel mai firesc. Valoarea unei mişcări nu constă în efortul depus pentru a o executa, ci în capacitatea ei de a te exprima. Cele mai frumoase mişcări pe care le-am dansat, le-am deprins pe stradă, printre oameni şi maşini, din jocul copiilor, din jocul imaginaţiei sau din improvizaţiile de dans. Nu le-am inventat în sala de studii. Aici am descoperit doar că le ştiu. Iar cea care m-a învăţat să le descopăr, astfel, este mai mult decît o maestră, este mai mult decît o minunată dansatoare, ea se numeşte Miriam Răducanu, şi ea poartă în arta ei lumea întreagă.

Întrebat, un matematician n-ar răspunde dacă cifrele lui i se par frumoase, sau urîte. Dar cu aceste cifre despre care nu ştie cum sînt, el exprimă cele mai mari adevăruri.

Aşa se întîmplă şi în dans. Cu ajutorul mişcării se pot exprima gînduri, sentimente, idei. Un dans care reuşeşte în acest sens este bun, frumos, adevărat.

GHEORGHE CĂCIULEANU

Balerinul Gheorghe Căciuleanu, într-o miscare de dans modern.

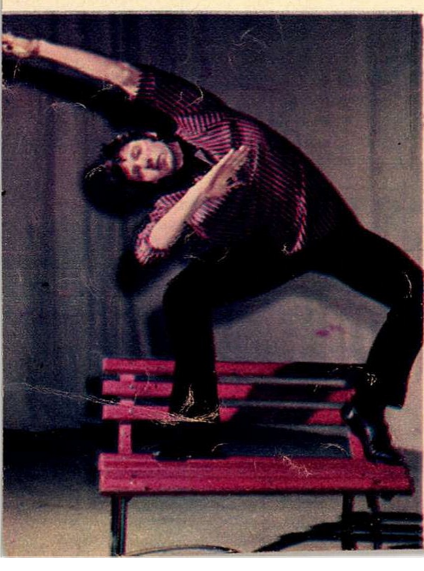

OLIVER TWIST CÎNTĂ

Oliver, băieţelul orfan şi oropsit, născut din fantezia lui Dickens, în anul **1838**, a ajuns eroul unui film muzical mult aplaudat pe toate meridianele lumii (sperăm să-l aplaudăm şi noi). Cei care au modelat noul destin al copilului ieşit din paginile cunoscutului scriitor englez au vrut să realizeze o creaţie nu numai înduioşătoare, ci şi optimistă. Toate necazurile şi bucuriile lui Oliver sînt puse pe note de compozitorul Lionel Bart şi regizate de Carol Reed, într-un spectacol despre care se spune că trebuie neapărat văzut de două ori. Interpretul lui Oliver este un băiat de 11 ani, Mark Lester, care a mai jucat în alte patru filme, apărînd de multe ori şi la televiziune.

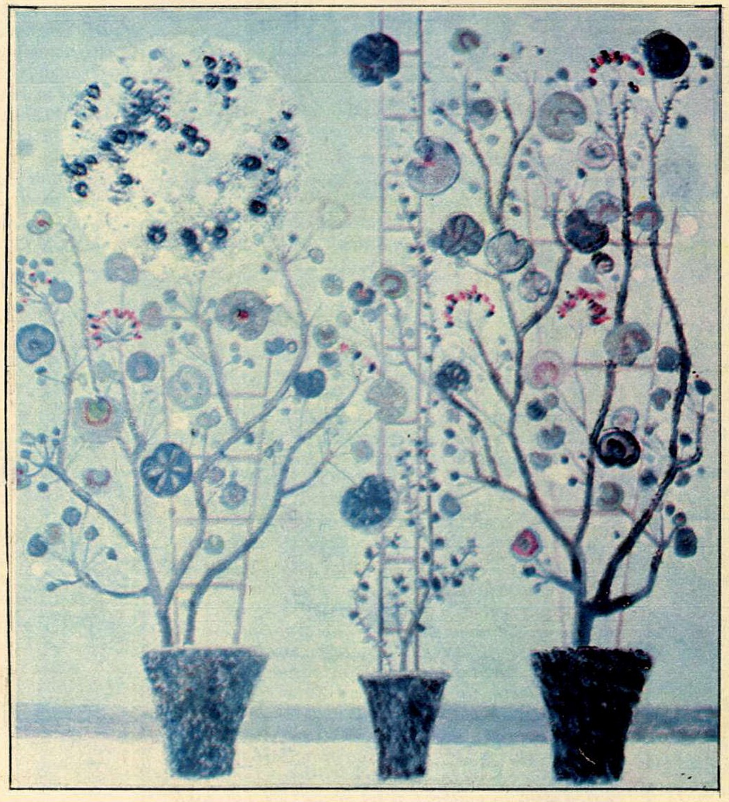

A apărut volumul «Geografia distractivă» *o pasionantă enciclopedie care te poartă în fantastice călătorii, în cele mai îndepărtate puncte ale globului terestru. Autorul,* Aurel Lecca, *la rugămintea noastră, a ţinut să adreseze cu acest prilej cîteva cuvinte «Cutezătorilor»:*

— Geografia e un domeniu pasionant. Am scris şi voi mai scrie încă despre minunile Terrei. Sper că în curînd să puteţi citi o nouă carte de a mea, despre Oceanul Atlantic.

AURELL LECCA
GEOGRAFIE DISTRACTIVĂ

Culori de lumină

Nu de mult, Galeria de artă modernă din Roma a cumpărat o lucrare a pictorului şi desenatorului Octav Grigorescu (expusă anul trecut la Bienala de la Veneţia, unde artistul a reprezentat arta românească, împreună cu pictorul Virgil Almăşanu şi sculptorul Ovidiu Maitec). Deunăzi am aflat că artiştii Ion Biţan, Peter Iacobi, Riţi Iacobi şi Paul Neagu au deschis o expoziţie la Hamburg, în Republica Federală a Germaniei, şi au fost invitaţi să deschidă aceeaşi expoziţie în Anglia la Edimburg. După cum vedeţi artiştii noştri sînt din ce în ce mai cunoscuţi pe meridianele globului, unde duc mesajul artei româneşti. Printre tinerii pictori ridicaţi în anii aceştia mai sînt încă mulţi care ar trebui menţionaţi. M-am hotărît ca în rîndurile de faţă să mă opresc la un singur tînăr artist, dintre cei mai cunoscuţi desigur, pe care-l ştiu şi eu de cînd era student, şi ale cărui picturi nu mă îndoiesc că orsă vă placă şi dumneavoastră. E vorba de Viorel Mărginean. Lucrările lui au fost prezentate, începînd de prin 1965, la expoziţiile noastre deschise la Budapesta, la Belgrad, la Havana. Iar în 1967 a participat cu cinci picturi în ulei la Bienala internaţională a tineretului de la Paris. Tînărul artist a obţinut anul trecut Premiul Uniunii artiştilor plastici şi a fost decorat cu Ordinul «Meritul cultural». M-am gîndit la toate acestea cînd mi-am propus să vă vorbesc despre el, dar m-am gîndit mai ales la desenele şi picturile lui. Pentru că tot ceea ce desenează sau pictează el este trăit aievea şi redat cu o rară prospeţime. Aceasta şi datorită culorilor luminoase şi senine pe care le foloseşte acest pictor.

Viorel Mărginean s-a născut şi a copilărit în comuna Cenade fiind al zecelea copil al unui pădurar. Amintirea locurilor unde s-a născut şi a pădurii, care i-a rămas un bun prieten, revine mereu în picturile sale, hrănindu-i arta cu poezie.

Mărginean a rămas strîns legat şi de arta noastră populară, de vestita ceramică românească, de crestăturile în lemn şi, mai ales, de frumoasele ţesături. Unul dintre peisajele sale, intitulat «Coline» seamănă într-un fel, chiar cu ţesăturile ştergarelor româneşti. Mărginean pictează, de asemenea, portrete şi mai ales flori. Florile lui sînt totdeauna gingaşe şi totdeauna exprimă bucuria de a trăi.

Am fost zilele trecute la dînsul, în atelier. Mi-a arătat o mulţime de desene pe care vrea să le transpună pe pînză, în ulei. Lucrează foarte mult şi stăruie timp îndelungat la cîte un tablou.

Anul acesta Viorel Mărginean se pregăteşte să-şi deschidă prima expoziţie personală.

HORIA HORȘIA

FAPTE PIONIEREȘTI

„Ideea"

de MIRCEA SÎNTIMBREANU

Și ce-i dacă IDEEA n-a fost a copiilor? E atît de important, în definitiv, cui i-a venit ideea? Principalul este că ea a venit și că n-a rămas la intrarea în ființa lor pe acel covoraș de un centimetru pătrat (vorbesc, desigur, despre timpan), unde rămîn atîtea idei, ca niște frunze moarte pe ștergătoarea de la intrarea în casă.

Așadar, ideea a pătruns înlăuntrul ființei copiilor și și-a văzut de drum, un drum de altminteri de mult bătătorit, căci nenumărate alte idei călătoriseră deja pe acolo. De fapt, grozav aș vrea să pot întocmi harta acestui drum, să v-o ofer spre studiu fiecăruia, să pot, cu alte cuvinte, spune:

— Prima la dreapta, drept înainte, jos, sus... Gata! De ce? Pentru că la cuvîntul «gata» ideea s-a și prefăcut în ceva extraordinar, nu știm precis ce anume, un fel de pilulă poate, un arc sau o bobină sau așa ceva și care trezește și morții din mormînt. Ajunsă unde trebuie — și drumul nu e lung — dar care o fi? — ideea te preface dintr-un butuc înțepenit, într-un fel de roată de foc, căreia nu-i rezistă nimeni și nimic. Cîteva exemple n-ar fi de prisos...

Un stadion la marginea satului, cu zgură și marcaje, cu tribună și tabelă de scor, împrejmuit de 10 000 de plopi... Ce credeți că a fost acest stadion la început? Desigur, o idee!...

Și porticurile acelea de gimnastică din fiecare curte tot o idee au fost cîndva. Numai că pe o idee nu te poți cățăra și da huța.

Și cei 3 000 de km parcurși pe bicicletă, pe ploaie și arșiță, pînă departe, foarte departe și înapoi, au început fără bicicletă, tot de la timpan. La fel ca și expedițiile pe schiuri a întregii unități, duminică de duminică, toată iarna sau pe caii gospodăriei cînd, în atîtea duminici nu mai există zăpadă. Și parcă transformarea acelui sălaș de pădurar din creierii Harghitei, părăginit și părăsit, într-o cabană n-a fost, la început, *idee?!*

Mă tot gîndeam să întocmesc harta de care vorbeam la început, cînd am primit o nouă veste;

«*Acum facem o bază sportivă pentru copiii de la grădinița din sat...*»

A cui o fi fost IDEEA? N-are importanță... Mai important și foarte important este să-i facem harta. De la *idee* (A) pînă la GATA (B)! Am impresia că între A și B ideea se preface într-o pilulă sau arc sau poate într-o bobină ori așa ceva... Nu observați? Cum a trecut de timpan devine energie! «Minuni în ziua noastră nu cred să se întîmple», vorba fabulistului. Care e schema încă nu știu. Și nici părerea voastră. Pentru documentare vă pot da doar adresa: *Școala generală comuna Micfalău, județul Covasna.*

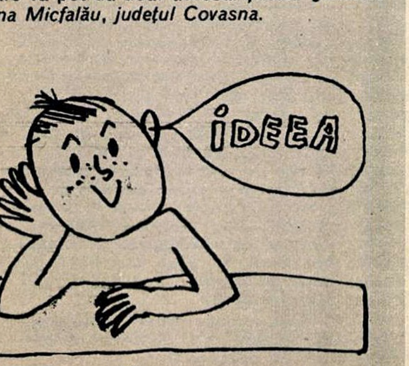

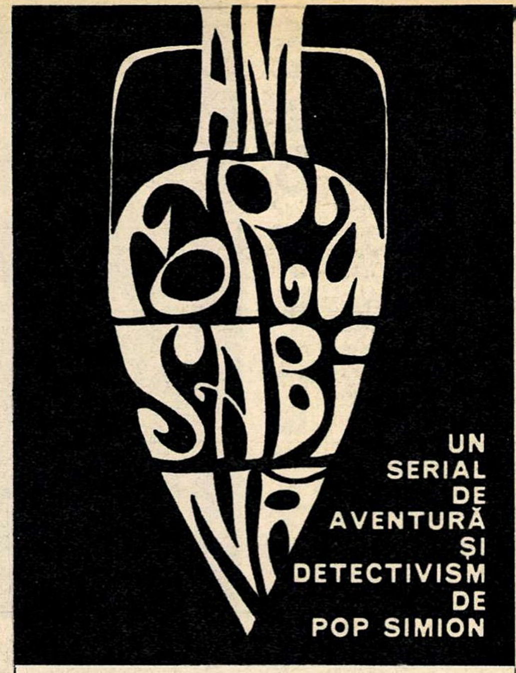

UN SERIAL DE AVENTURĂ ȘI DETECTIVISM DE POP SIMION

11. DAR CINE-I DIO-MIO?

Situația o cere ca repedele curs al anchetei noastre să se mute la București, în strada Selene, o mică arteră situată în preajma dealului Mitropoliei, unde viața este extrem de discretă, cum extrem de discretă este și viața micului imobil tip vilă de la numărul 21, o casă în calcio-vechio, *cu ferestre ogivale și portiță de fier forjat, purtînd o tăbliță de aramă galbenă, cam de mărimea unei batiste, cu numele instituției: A.A.A.S.S.S. E vorba de Asociația Anonimă a Agenților pentru Servicii Super Secrete, așezămînt condus de Ringo-Coposu, jolly-jocker-ul detectivismului românesc după cel de al doilea război mondial. Menționez că s-a apelat la serviciile acestui detectiv particular în cele cîteva anchete ale secolului; (împrejurările asasinării președintelui Kennedy, chestia cu cățelul pensionarului din Londra care găsește dispărută cupa campionatului mondial la fotbal și, desigur, senzaționalul curs al afacerii cu chelnerul-maimuță de la restaurantul «Polinesio» din Mexico-City, care făcea spionaj în favoarea coloniei de maimuțe «Tumbi-tumba» din Cordilieri. Sînt amănunte care pot da o imagine a acestui tip extraordinar al cărui colaborator apropiat este Leon Gaspar, cea de a doua vioară de la A.A.A.S.S.S.)*

2

A fost necesară scurta introducțiune spre a ne familiariza cu ceea ce se întîmplă în strada Selene 21 și, mai ales, în craniul osos, de mare deschidere a lui Ringo (se observă că majoritatea detectivilor au capul neobișnuit de mare și — straniu fenomen! — chelesc cu o repeziciune de neimaginat). Coposu tocmai recepționează un mesaj de la principalul său colaborator, plecat în dificila acțiune de la Histria; deci un chel (ăl cu pistrui) comunică cu un alt chel (fără), spre a-și confrunta inteligențele, marca ingeniozității. Între cei doi e aproape o lege asta, dialogul din care se nasc tactici perfecte.

Ne găsim, așadar, în încăperea de aluminiu a descrisului imobil, o sală sferoidală, unde se află secția telex, putem zice creierul instituției, unde se recepționează mesajele. Coposu șade pe un taburet turnant, e îmbrăcat într-un combinezon de polietilenă, plus casca galbenă, cu proiector (semănînd cu a minerilor) și cizmele, tot de plastic, un skay de culoarea lămîiei. Îl are în față pe Titt, robotul electronic, care lucrează cu o viteză de zece mii operații pe minut. Dar acest Titt merită să fie descris; e o construcție gingașă, cu cap pătrat și ochi magic de celulă fotoelectrică drept în frunte, fără să uităm ochiul său cefalic, cu care vede ce se întîmplă îndărătul său. Inima lui Titt, exagerat de mare, e făcută din foi rozacee de plastic și are magnetofon, încît acolo se ticăie și se lucrează ca în studiourile radioteleviziunii (nu avem alt termen de comparație). Datele prelucrate, puse într-o ordine logică, în cuvinte și fraze, sînt comunicate prin gura lătăreață a robotului, care varsă zi-noapte o bandă de hîrtie asemenea papirusurilor din piramidele faraonilor. Pe bandă sînt cuvintele, frazele.

3

Dar să luăm act, o dată cu Ringo-Coposu, de mesajul pe care îl transmite de la Histria Leon Gaspar. Textul recepționat și retransmis de Titt sună astfel: «Urechea aude clarisim. Picasso e suspect. Cosmonautul n-are limbă. Distracția e cu negustori. Trimite-l urgent pe Dio-Mio». În corpul robotului se aud, ca un ușor zumzăit de albine, cîteva manevre metalice, după care cei șapte nasturi de platină fixați pe vesta de azbest într-o poziție de «Carul mare» clipocesc de cîteva ori și pe ecranul portocaliu de la butoniera omului-mașină apare inscripția «Finito!» Titt comunică astfel că, gata, textul mesajului s-a epuizat. În aceeași secundă Coposu face o manevră și marele ochi cu celulă fotoelectrică din fruntea lui Titt începe să semnalizeze verde, deci automatul e gata de transmisie; chelul numărul 1 va răspunde mesajului transmis de chelul numărul 2 (cu pistrui), în aceeași manieră și cu exactitatea specifică meseriei, dar nu înainte de a deschide o mică paranteză pentru cititorul ajuns la o nedumerire extremă. Răsfoim în fugă cele unsprezece tomuri din Marele cod al A.A.A.S.S.S., pentru a găsi «cheile» unor cuvinte din mesajul lui Leon Gaspar, înțelesurile lor secrete, spre a le dezlega (discreția ne obligă să stăruim pe lîngă aliatul nostru, cititorul, să nu utilizeze hîrtia și creionul în descifrarea textului; ne vom baza exclusiv pe buna noastră memorie, spre a nu lăsa urme ca să intre în posesia unei terțe persoane sau a unei puteri străine. Cuvîntul «ureche» se traduce, iată, prin acela de «magnetofon». Picasso (oare mai trebuie precizat?) e un pictor francez de origine spaniolă care are obiceiul de a desena porumbei albi. Așadar «Picasso» echivalent cu «porumbel alb», vorba «Cosmonautul» e traductibilă cu exact inversul acesteia, «arheologul». Prin termenul «distracția» trebuie să înțelegem «operațiunea» și, în sfîrșit, prin acela de «negustori» se traduce prin «pungași-excroci». Dar cine-i Dio-Mio? Și cu ce va îmbogăți acesta cursul palpitant al evenimentelor?

4

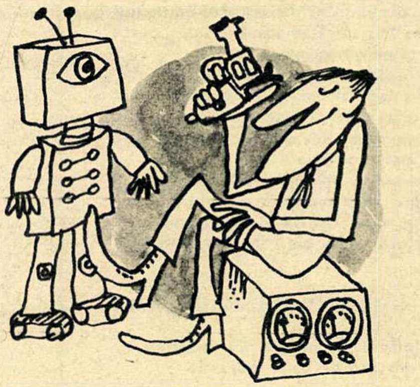

(Va urma)

AGENDA
MINITEHNICUS

BUCUREȘTI

*La **15** februarie a. c. a fost constituit în mod oficial, «grupul Minitehnicus-Cutezătorii» de la Școala generală nr. **21**.*

Cei 36 de membri l-au ales președinte pe colegul lor MIRCEA ELEFTERESCU, din clasa a VI-a A. Cu acest prilej, tovarășul profesor VASILE CĂILĂ, îndrumătorul grupului Minitehnicus, și-a exprimat încrederea în posibilitățile și perseverența membrilor, le-a urat succes. Acestea n-au fost cuvinte de circumstanță. Ele s-au bazat pe rezultatele activității începută cu o lună în urmă. Primele rachete așteaptă de-acum startul. Crucișătorul lui PETRE BARTOLOMEU începe să fie tot mai impunător, iar monoraiul se anunță, deocamdată, prin șuierul prelung, emis de mecanicul și constructorul lui, elevul CORNEL PATRICHI.

Nu lipsesc aparatele de radio cu tranzistori, șalupele, aeromodelele și, de ce nu, un aparat de distilat apă.

— Sîntem la început, ne-a spus proaspătul președinte, dar atîtea idei noi ne vin, în timp ce lucrăm!...

Să le spunem și noi succes și... cît mai multe idei.

AGENDA
MINITEHNICUS

BOTOȘANI

Și la Casa pionierilor din Botoșani a luat ființă de curînd grupul «Minitehnicus-Cutezătorii».

Cei peste 120 de pionieri care activează în acest grup se pregătesc intens pentru cea de a doua etapă a concursului «Minitehnicus».

Printre obiectele care vor fi prezentate la această etapă, se numără și o suită de racheto-modele a diferite tipuri, racheto-plane, farfurii zburătoare, precum și un ingenios automobil zburător cu motor reactiv. Originalul tren miniatural, acționat electromagnetic cu telecomandă, va sosi la concurs sub denumirea «Expresul Botoșani». El este realizat de membrii cercului tehnic de la Școala generală nr. 2 din Botoșani.

De remarcat că 25 la sută din membrii grupului Minitehnicus de aici sînt fete.

VACANȚELE unui tînăr liniștit

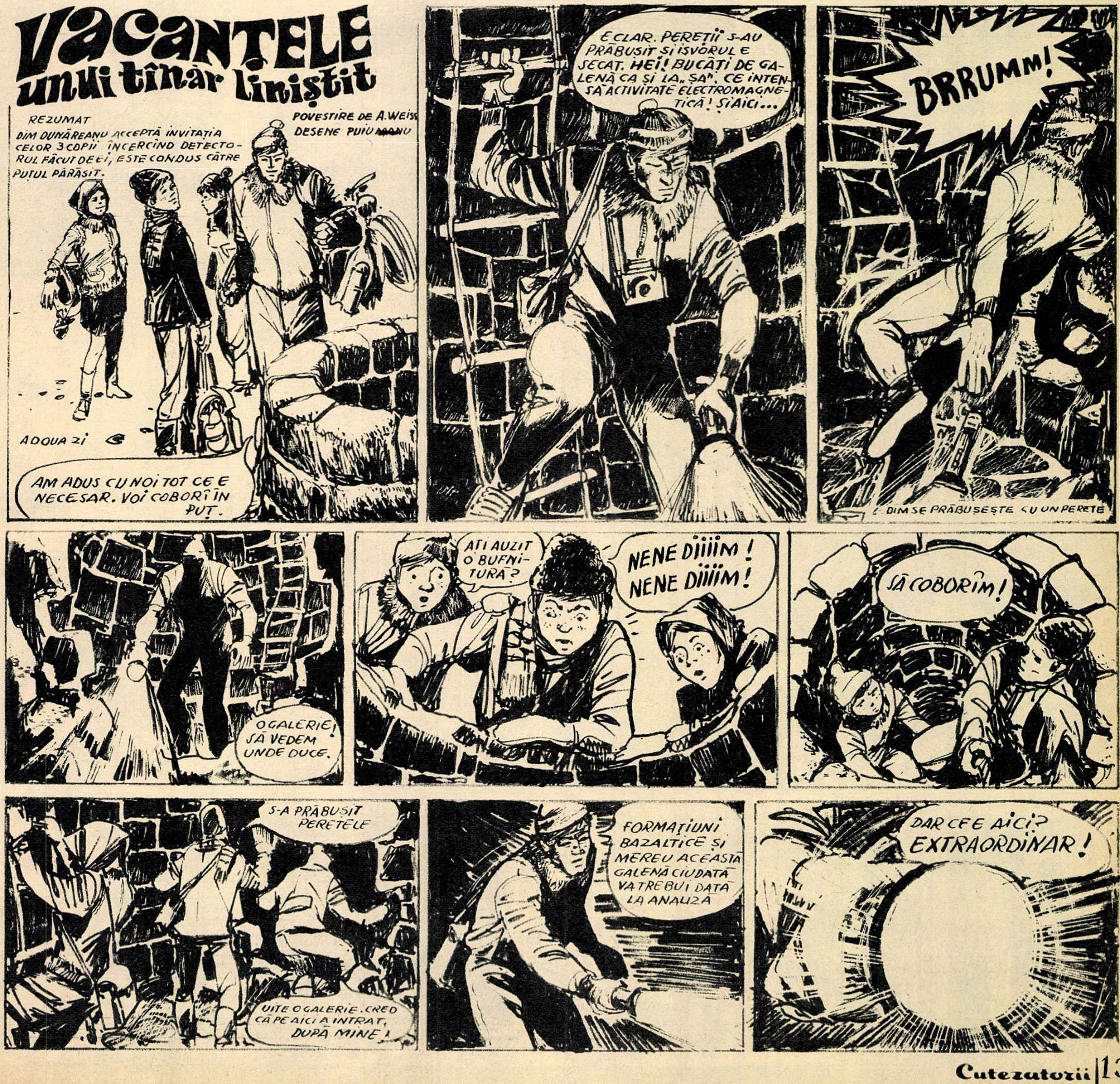
REZUMAT
DIM DUNĂREANU ACCEPTĂ INVITAȚIA CELOR 3 COPII ÎNCERCÎND DETECTORUL FĂCUT DE EI, ESTE CONDUS CĂTRE PUȚUL PĂRĂSIT.
POVESTIRE DE A. WEISS
DESENE PUIU MANU
A DOUA ZI
AM ADUS CU NOI TOT CE E NECESAR. VOI COBORÎ ÎN PUȚ.
E CLAR. PEREȚII S-AU PRĂBUȘIT ȘI ISVORUL E SECAT. HEI! BUCĂȚI DE GALENĂ CA ȘI LA „SA". CE INTENSĂ ACTIVITATE ELECTROMAGNETICĂ! ȘI AICI...
BRRUMM!
DIM SE PRĂBUȘEȘTE CU UN PERETE
O GALERIE! SĂ VEDEM UNDE DUCE.
AȚI AUZIT O BUFNITURĂ?
NENE DIIIIM! NENE DIIIIM!
SĂ COBORÎM!
S-A PRĂBUȘIT PERETELE
UITE O GALERIE. CRED CĂ PE AICI A INTRAT, DUPĂ MINE!
FORMAȚIUNI BAZALTICE ȘI MEREU ACEASTĂ GALENĂ CIUDATĂ. VA TREBUI DATĂ LA ANALIZĂ
DAR CE E AICI? EXTRAORDINAR!

(VA URMA)

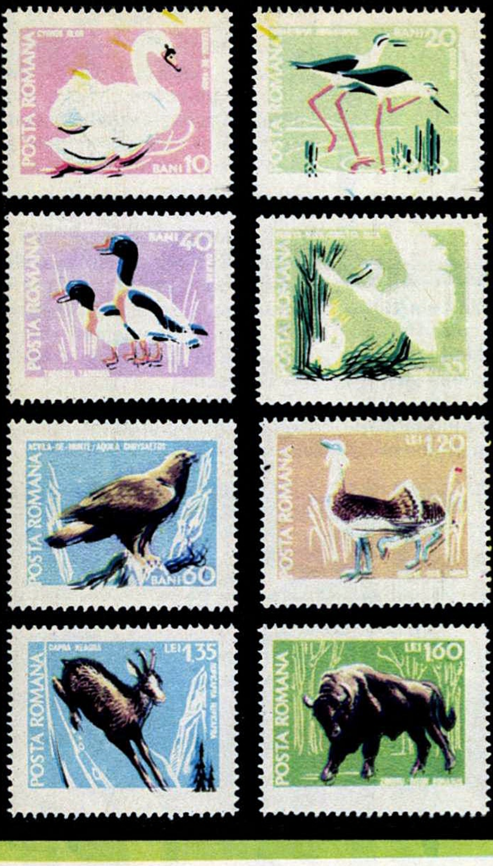
POSTA ROMANA
BANI 10
BANI 20
BANI 40
ACVILA-DE-MUNTE / AQUILA CHRYSAETOS
BANI 60
LEI 1,20
CAPRA NEAGRA
LEI 1,35
LEI 1,60

FILATELIE

De curind, Directia Generală a Postelor a pus in circulatie o frumoasă emisiune tematică formată din 8 valori, intitulată «Fauna din rezervatia naturală» şi care ilustrează cele mai reprezentative exemplare ale faunei din rezervatii: 10 bani, Levăda de vară (Cignus olor); 20 bani, Cătăliga (Himantopus himantopus); 40 bani, Călifar (Todorna todorna); 55 bani, Egreta mare (Egretta alba); 60 bani, Acvila de munte (Aquila chrysaetos); 1,20 lei, Dropie (Otis tarda); 1,35 lei, Capra neagră (Rupicapra rupicapra); 1,60 lei, Zimbru (Bison bonasus).

Ati putea răspunde ce reprezintă această fotografie?

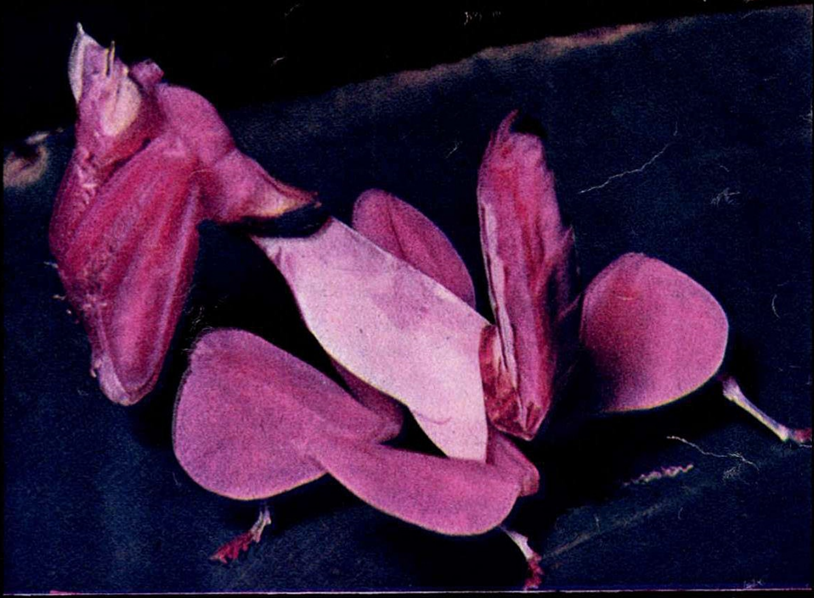

»CAMPIONUL«

AVENTURI ELECTRONICE

de SANDU ALEXANDRU

DESENE: POMPILIU DUMITRESCU

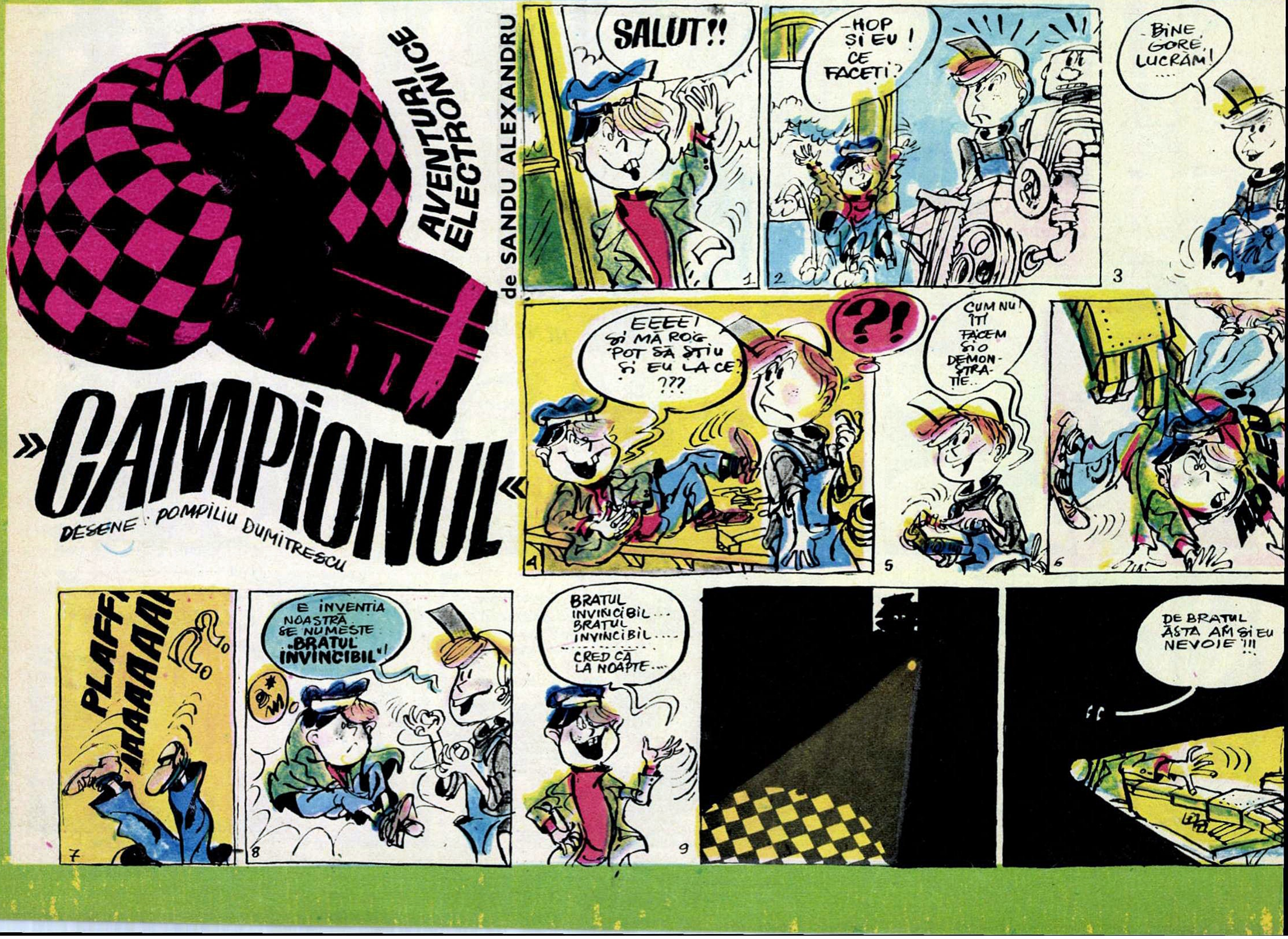
SALUT!!
1
-HOP ŞI EU! CE FACEŢI?
2
-BINE, GORE, LUCRĂM! ....
3
EEEE! ŞI MĂ ROG POT SĂ ŞTIU ŞI EU LA CE? ???
?!
4
CUM NU! ÎŢI FACEM ŞI O DEMONSTRAŢIE..
5
6
PLAFF, AAAAAAA
7
E INVENTIA NOASTRĂ SE NUMEŞTE „BRATUL INVINCIBIL"!
8
BRATUL INVINCIBIL... BRATUL INVINCIBIL.... CRED CĂ LA NOAPTE....
9
DE BRATUL ĂSTA AM ŞI EU NEVOIE!!!

CASETA

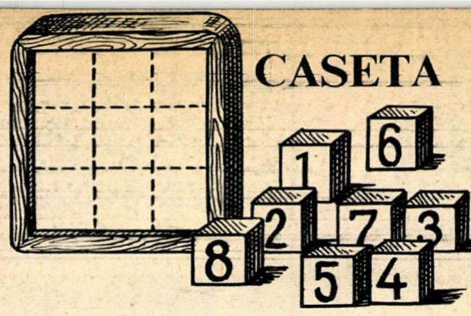

Așezați cîte 8 cuburi în patratele casetei, astfel ca suma cifrelor pe orizontale, pe verticale și pe diagonale să fie 12.

FANTEZIE MONOVOCALIC

ORIZONTAL: **1) De vorbă cu mine însumi; 2) Notă — proaspăt; 3) Afluent al Oltului; 4) Grăunte — Pește de mare; 5) Rotund; 6) Porțiune a intestinului gros.**

VERTICAL:

1) Impulsionează. 2) Recipient mare. 3) În întregime. 4) Grămadă! 5) Există și la baschet. 6) Implicit plictisitor 7) Mare scriitor rus.

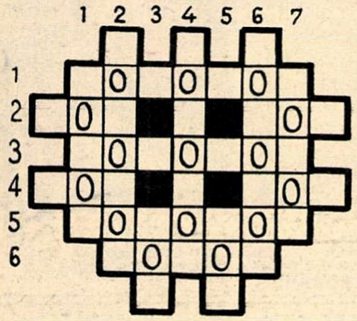
1 2 3 4 5 6 7
1
2
3
4
5
6
O

MATEMATICĂ DISTRACTIVĂ

1) Care este cel mai mare număr pe care-l putem scrie cu ajutorul a trei cifre 2?

2) Cîte numere putem scrie cu ajutorul a trei cifre 2 fără a folosi semne aritmetice. Ele trebuie să exprime fiecare altă valoare.

FĂRĂ CUVINTE

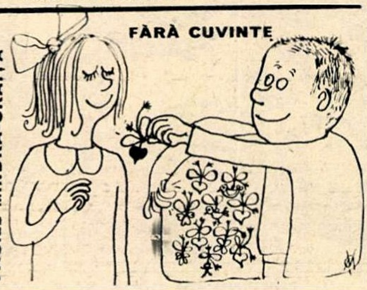

VASILE MÎNDRĂ-CRĂIȚA

POȘTA REDACȚIEI

«Azi, Munții Bîrgăului au răsunat de cîntec, de cîntec pionieresc. Și Bistrița Ardeleană, pe ici pe colo, și-a scos capul de sub gheață să ne asculte bucuria...» ne scriu **SPUMĂ EMILIA, HAZANEȚ LIVIA** și **PASĂRE ILEANA** din clasa a III-a a Școlii generale nr. 2 din Bistrița Bîrgăului.

După cum vedeți, dragi prietene, emoția primirii cravatei roșii a răzbătut mai departe, sute de kilometri. Pînă la noi... Primiți felicitările noastre, voi și colegii voștri. Acum, cînd pășiți în rînd cu cei mai tineri cutezători, vă urăm să creșteți, să învățați spre binele și mîndria patriei.

CRISTIAN PANCIU — Școala generală nr. 21, București. «În școala noastră apare o foarte tînără revistă literară. Dorim să adunăm în paginile ei cele mai reușite creații literare, artistice ale colegilor noștri, să dăm primul «bun de tipar» talentelor care acum schițează primii pași...» Îți mulțumim pentru exemplarul trimis. Sînt lucrări frumoase, totuși, pentru că sînteți la început de drum, credem că ar fi utilă o întîlnire cu alți elevi — redactori. Vă recomandăm revistele: «Șoimii — Școala generală nr. 75,» «Fire de tort» — Școala generală nr. 81 și «Mugurel», Școala generală nr. 178, toate din București. Urînd succese tinerilor și cutezătorilor creatori ai revistei «Încercări», vă prezentăm pe corespondentul nostru, Cristian. Fie acesta un prim pas în cunoștința cu colegii de la celelalte reviste literare.

WAMSIEDEL ERWIN — Suceava. Rezultatele concursului «Cei mai îndrăgiți sportivi ai anului» s-au publicat în nr. 8 al revistei noastre.

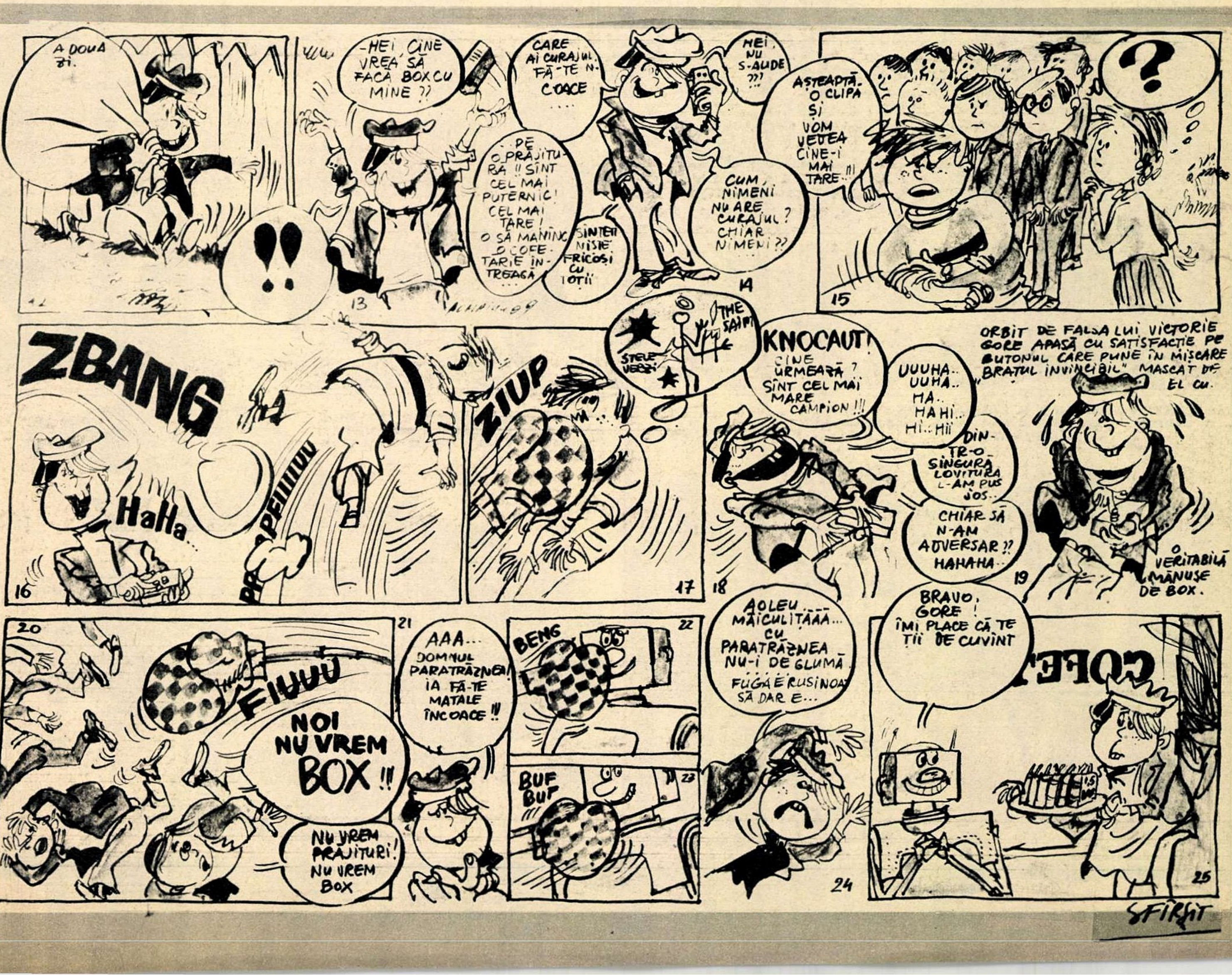
A DOUA ZI.
13
-HEI, CINE VREA SĂ FACĂ BOX CU MINE ??
...PE O PRĂJITURĂ !! SÎNT CEL MAI PUTERNIC! CEL MAI TARE! O SĂ MĂNÎNC O COFETĂRIE ÎNTREAGĂ...
CARE AI CURAJUL, FĂ-TE ÎNCOACE....
SÎNTEȚI NIȘTE FRICOȘI CU TOȚII
HEI, NU S-AUDE ???
CUM, NIMENI NU ARE CURAJUL? CHIAR NIMENI ??
14
AȘTEAPTĂ O CLIPĂ ȘI VOM VEDEA CINE-I MAI TARE..!!!
?
15
ZBANG
HaHa...
PRAPEIIIIIUU
16
ZIUP
17
STELE VERZI
THE SAINT
KNOCAUT! CINE URMEAZĂ? SÎNT CEL MAI MARE CAMPION!!!
UUUHA.. UUHA.. HA.. HAHI.. HI..HII
DIN-TR-O SINGURĂ LOVITURĂ L-AM PUS JOS..
CHIAR SĂ N-AM ADVERSAR ?? HAHAHA..
18
ORBIT DE FALSA LUI VICTORIE GORE APASĂ CU SATISFACȚIE PE BUTONUL CARE PUNE ÎN MIȘCARE „BRAȚUL INVINCIBIL" MASCAT DE EL CU..
O VERITABILĂ MĂNUȘE DE BOX.
19
20
FIUUU
NOI NU VREM BOX !!
NU VREM PRĂJITURI! NU VREM BOX
21
AAA... DOMNUL PARATRĂZNEA! IA FĂ-TE MATALE ÎNCOACE !!
BENG
22
BUF BUF
23
AOLEU... MĂICULIȚĂAA... CU PARATRĂZNEA NU-I DE GLUMĂ. FUGA E RUȘINOASĂ DAR E...
24
BRAVO, GORE! ÎMI PLACE CĂ TE ȚII DE CUVÎNT
COFE
25
SFÎRȘIT

Vremea lui Țepeș Vodă

8

Scenariu: VASILE MĂNUCEANU

108

Ilustrații: ANTON PERUSSI

REZUMANTUL CAPITOLULUI PRECEDENT: AFLÎND DESPRE URZELILE SPĂTARULUI HOLBAN ȘI ALE ALTOR BOIERI, CARE VOR SĂ ÎNCHINE ȚARA VRĂJMAȘULUI, VLAD VODĂ PORNEȘTE SPRE TÎRGOVIȘTE PENTRU A-I PEDEPSI PE TRĂDĂTORI. ÎN DRUM, VOIEVODUL AFLĂ CĂ SPĂTARUL ȘI-A TOCMIT OASTE MARE DE LEFEGII.

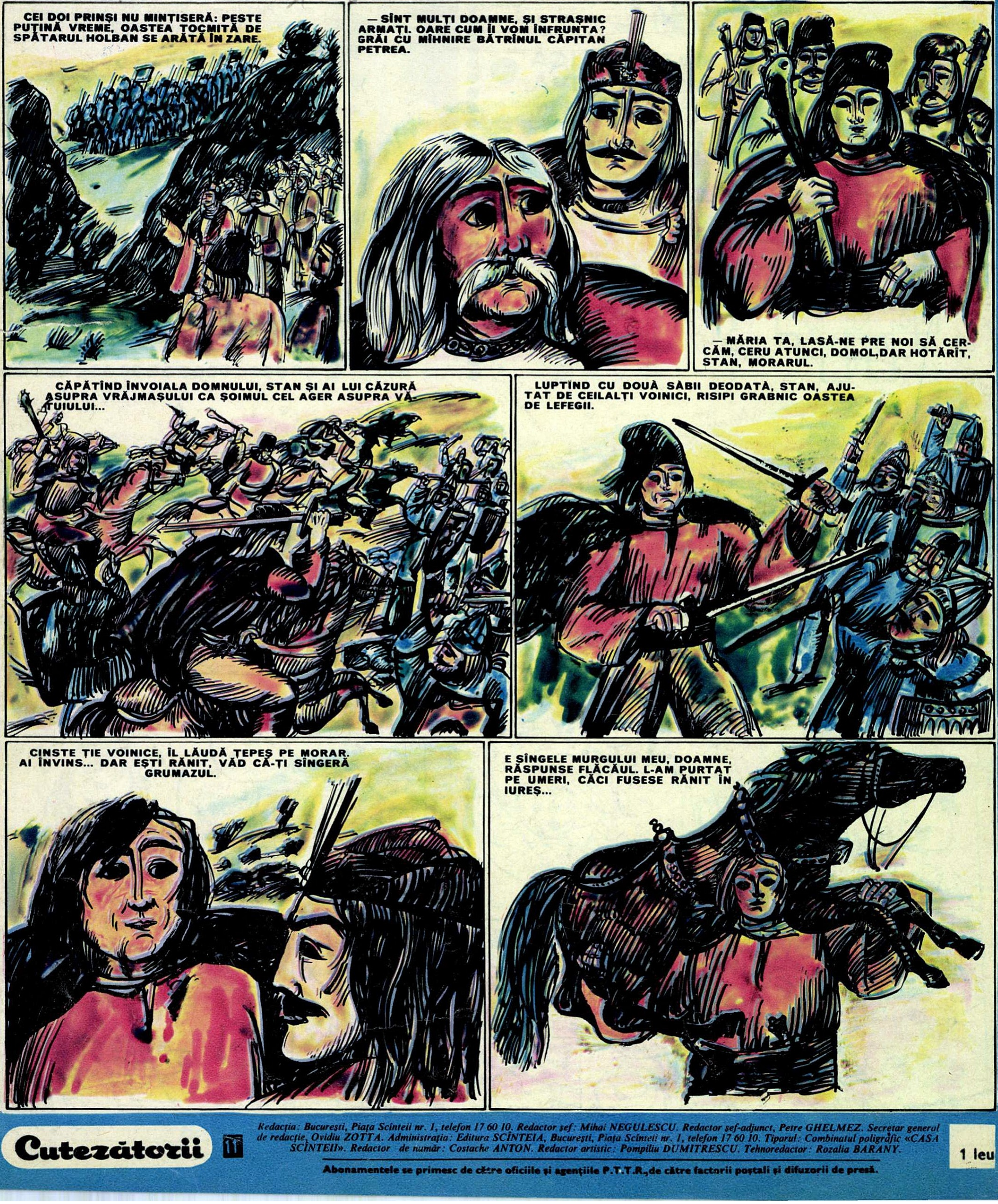
CEI DOI PRINȘI NU MINȚISERĂ: PESTE PUȚINĂ VREME, OASTEA TOCMITĂ DE SPĂTARUL HOLBAN SE ARĂTĂ ÎN ZARE.
— SÎNT MULȚI DOAMNE, ȘI STRAȘNIC ARMAȚI. OARE CUM ÎI VOM ÎNFRUNTA? GRĂI CU MÎHNIRE BĂTRÎNUL CĂPITAN PETREA.
— MĂRIA TA, LASĂ-NE PRE NOI SĂ CERCĂM, CERU ATUNCI, DOMOL, DAR HOTĂRÎT, STAN, MORARUL.
CĂPĂTÎND ÎNVOIALA DOMNULUI, STAN ȘI AI LUI CĂZURĂ ASUPRA VRĂJMAȘULUI CA ȘOIMUL CEL AGER ASUPRA VĂTUIULUI...
LUPTÎND CU DOUĂ SĂBII DEODATĂ, STAN, AJUTAT DE CEILALȚI VOINICI, RISIPI GRABNIC OASTEA DE LEFEGII.
CINSTE ȚIE VOINICE, ÎL LĂUDĂ ȚEPEȘ PE MORAR. AI ÎNVINS... DAR EȘTI RĂNIT, VĂD CĂ-ȚI SÎNGERĂ GRUMAZUL.
E SÎNGELE MURGULUI MEU, DOAMNE, RĂSPUNSE FLĂCĂUL. L-AM PURTAT PE UMERI, CĂCI FUSESE RĂNIT ÎN IUREȘ...

Cutezătorii 11

Redacția: București, Piața Scînteii nr. 1, telefon 17 60 10. Redactor șef: Mihai NEGULESCU. Redactor șef-adjunct, Petre GHELMEZ. Secretar general de redacție, Ovidiu ZOTTA. Administrația: Editura SCÎNTEIA, București, Piața Scînteii nr. 1, telefon 17 60 10. Tiparul: Combinatul poligrafic «CASA SCÎNTEII». Redactor de număr: Costache ANTON. Redactor artistic: Pompiliu DUMITRESCU. Tehnoredactor: Rozalia BARANY.

1 leu

Abonamentele se primesc de către oficiile și agențiile P.T.T.R., de către factorii poștali și difuzorii de presă.